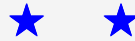

Phần 4

Chương 31

Chu Diễm ngẩn người, “Cô, cô hỏi tôi vấn đề này... không tốt lắm đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Có gì mà không tốt, sao vậy, kinh nghiệm của anh ấy có thể thành lập đội bóng đá luôn rồi hả?”

“Nói bậy, thiếu gia không phải loại người đó.” Chu Diễm nghiêm túc, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại nói, “Tuy để che đậy với lão phu nhân nên giả vờ có mấy người, cũng vì chuyện làm ăn mà lừa mấy người nữa... nhưng chỉ là đùa chút thôi, thực sự cậu ấy vẫn chưa thích ai.”

Lâm Tấn Nhiễm, “À, nói vậy cũng là người từng trải rồi.”

“Cái gì mà người từng trải... trước đây trong lòng thiếu gia vẫn luôn có một người, làm sao sẽ coi trọng mấy cô gái kia được... Ồi.”

“Anh nói, trong lòng anh ấy đã từng có người.”

Chu Diễm cứng đờ, “Tôi, tôi nói vậy sao?” Chết rồi, lỗ miệng rồi.

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Anh nói rồi, anh nói lúc trước là khi nào?”

Chu Diễm cười gượng, “Nếu không cô đừng hỏi nữa, ngược lại cũng là chuyện cũ thôi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Anh sợ cái gì, dù tôi biết cũng sẽ không làm sao cả, chỉ là tò mò thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn qua thì nói không sao cả, trong lòng lại có cảm giác phiền muộn kỳ lạ, cũng không biết hình dáng người con gái anh đã từng thích như thế nào nữa.

Chu Diễm ho nhẹ một tiếng, “Hay tôi đi trước nhé.”

“Anh đợi đã!” Lâm Tấn Nhiễm kéo tay anh ta, “Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ đi nói với anh ấy là anh đề cập tới cô gái kia trước mặt tôi.”

Chu Diễm sững sờ, nhất thời rất bất lực, “Cô nhóc này, sao lại khó đối phó như thế chứ?”

Chu Diễm lớn hơn cô vài tuổi nên gọi như thế cũng không bất ngờ, nhưng hai người lại bởi vì cách xưng hô này mà hơi ngây người. Một người là bởi vì người trước mắt này là người Chu Chính Hiến thích, cho nên phát hiện xưng

hồ này hơi thất lễ. Người còn lại là bởi vì từng có lúc anh ta cũng gọi cô như vậy.

“Cô buông tay ra trước đi.”

“Không buông.” Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng nói, “Anh ngồi xuống đi, ngồi xuống tôi sẽ buông tay.”

Chu Diễm hắng giọng, “Được rồi được rồi, tôi nói là được chứ gì, nhưng cô tuyệt đối không được đề cập trước mặt thiếu gia đâu đấy, hãy, không chỉ thiếu gia, những người khác cũng không được luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Tại sao?”

Lại một lần nữa Chu Diễm ngồi xuống vị trí đó, anh ta nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi trầm xuống, “Cô gái đó đã mất rồi.”

Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm hơi nheo lại, tim đột nhiên đập mạnh hơn, “Anh nói... cô ấy chết rồi?”

“Ừ, đã 10 năm rồi.” Chu Diễm nhìn về phía xa xa, vẻ mặt rất nặng nề, “Thực ra lúc đó tôi cũng không biết thiếu gia thích cô ấy, tôi nghĩ rằng bản thân thiếu gia cũng không rõ ràng nữa... Dù sao cậu ấy lớn hơn cô ấy rất nhiều tuổi, lúc trước cũng không quá tin là bản thân lại thích một cô nhóc vị thành niên được. Nhưng sau khi cô ấy mất tôi mới biết, có thể thiếu gia đã sớm đặt cô ấy trong lòng mình, chỉ là bản thân không biết thôi.”

Chu Diễm tự nói một mình, giống như đang chìm vào hồi ức. Anh ta không phát hiện tay của cô gái ngồi bên cạnh cầm cốc nước hơi run run, “Cô ấy... chết như thế nào?”

“Động đất.”

“Lúc đó thiếu gia và cô ấy ở cùng với nhau, chỉ là chú của tôi phải cứu thiếu gia nên không kịp cứu cô ấy và em gái cô ấy.” Chu Diễm sụp mắt, cố gắng che đậy cảm giác nóng nóng trong hốc mắt, “Sau khi thiếu gia tỉnh lại đi tìm cô ấy giống như phát điên lên, mọi người không ngăn cản cậu ấy được, không thể làm gì khác đành đi cùng, nhưng lúc đó vẫn còn động đất, trong đó không an toàn. Thiếu gia trên đường đi tìm người mà bị thương, sau đó hôn mê rất lâu... Nói chung, cuối cùng cũng không thể cứu được hai cô gái đó.”

“Choang” tiếng thủy tinh vỡ tan, Chu Diễm tỉnh lại từ trong hồi ức, bỗng nhiên anh ta nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Sao lại vỡ cốc rồi, ôi ôi ôi, cô đừng nhặt, để tôi kêu người dọn dẹp.”

Tay muốn nhặt mảnh vụn thủy tinh của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, gương mặt trắng bệch của cô làm người ta không nhìn rõ cảm xúc, “Ừ, tôi không cầm chắc thôi.”

“Không sao.” Chu Diễm đứng lên gọi người tới, nhưng anh ta vừa đi một bước liền dừng lại, “Hôm nay tôi... nói hơi nhiều, nhưng cô không cần để ý đến cô ấy, dù sao đã rất nhiều năm trôi qua rồi.”

“Sao tôi lại để ý chứ?” Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía Chu Diễm, một giọt nước mắt lớn to bằng hạt đậu rơi thẳng xuống mu bàn tay, nhưng giọng nói của cô lại vẫn như bình thường, “Tôi cũng không phải là ai của anh ấy mà.”

Chu Diễm mím môi, thiếu gia cô đơn nhiều năm như vậy cũng nên có một người ở bên bầu bạn với cậu ấy rồi, tuy anh ta không biết rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm có thể ở bên thiếu gia hay không, nhưng trong lòng anh ta cảm thấy cô rất tốt.

“Ngược lại cô nghe xong thì cứ quên đi, đại khái là cũng lâu lắm rồi tôi không nhắc đến cô ấy, cho nên đột nhiên nói hơi nhiều... tôi đi trước đây.”

Lâm Tấn Nhiễm không đứng lên, chỉ nói, “Được.”

Chu Diễm đi được một đoạn sau đó quay đầu lại, cô gái cách đó không xa đang ngồi trên ghế, bóng lưng yên tĩnh của cô lại mang một vẻ rất cô đơn.

Đôi mắt anh ta nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ vụn dưới chân cô, khẽ nhú mày. Phải nhanh chóng kêu người dọn dẹp thôi, không thì cô sẽ giẫm vào mảnh vỡ mất.

Lâm Tấn Nhiễm không biết cô ngồi ở đó bao lâu, lúc có người đến dọn dẹp mảnh thủy tinh cô vẫn còn ngồi vững như núi. Sau khi rơi một giọt nước mắt, cô liền hốt hoảng nhìn về phía trước, trong đầu trống rỗng, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Đã lâu lắm rồi cô không còn khóc nữa, cô đã quên mất bắt đầu từ khi nào cô biến thành người lạnh lùng không bao giờ khóc, cũng cảm thấy không thứ gì có thể đáng để cho cô khóc.

Nhưng vừa nãy, cô nghe thấy lúc động đất anh vì từng tìm cô mà bị thương nặng, nghe được lúc anh đã từng thích cô, những sự tủi thân sâu trong lòng đột nhiên dâng lên, cô rất muốn khóc một trận, nhưng sau một giọt nước mắt thì lại cực kỳ khô khốc.

Lâm Tấn Nhiễm, mày nhìn xem, đây chính là người luôn ở trong lòng mày đó, tuy anh ấy cách mày rất xa, nhưng trong lòng lại có mày.

Có phải mày cảm thấy rất hài lòng không?

Mấy ngày sau.

“Lâm Tấn Nhiễm đâu?” Trong thư phòng, Chu Chính Hiến ngược mắt hỏi Chu Diễm.

Chu Diễm đáp, “Ở trong phòng y tế.”

Chu Chính Hiến cau mày, “Cô ấy đi đến đó làm gì, không phải bảo cô ấy nghỉ ngơi sao?”

“Cô ấy nói cô ấy không quý giá như vậy.” Chu Diễm nói, “Nếu thiếu gia muốn gặp cô ấy thì đợi một chút, mấy phút nữa cô ấy sẽ mang thuốc qua đây.”

Vừa dứt lời anh ta bị Chu Chính Hiến nhìn chăm chăm, “Ai nói tôi muốn gặp cô ấy?”

Chu Diễm hí mắt đầy bí hiểm, khẽ cười ha ha rồi bình tĩnh rời mắt đi.

Chu Chính Hiến: “...”

Một lát sau, Chu Diễm lại nói, “Thiếu gia, ngày kia là 12 tháng 5.”

Trầm mặc hồi lâu, lông mày Chu Diễm hơi nhíu lại, anh ta ngược mắt nhìn Chu Chính Hiến. Chỉ thấy người ngồi sau bàn làm việc đang cầm bút, chỉ là cái bút đó dừng lại ở trên tay anh, không hề nhúc nhích.

“Tôi biết rồi.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng.

Chu Diễm, “Vậy năm nay vẫn đi Tứ Xuyên ạ?”

Chu Chính Hiến cười yếu ớt, nụ cười này có chút dụ dỗ, “Hàng năm vào thời điểm này đều đến thăm cô ấy, năm nay nếu không đi, cô nhóc đó nhất định sẽ không vui đâu.”

Chu Diễm mím môi, bắt đầu từ năm 2008, mỗi năm, cứ vào ngày 12 tháng 5 Chu Chính Hiến đều sẽ đi Tứ Xuyên, bất kể có chuyện gì quan trọng đều sẽ không ảnh hưởng đến hành trình này của anh.

Mọi người đều biết, anh làm vậy bởi vì ngày 12 tháng 5 là thời điểm động đất lần đó, cũng là... ngày giỗ của Chu Nhiên và Chu Nhuế.

“Vâng, vậy tôi đi chuẩn bị một chút.”

“Được.”

Chu Diễm đi tới cửa, sau khi đi được mấy bước anh ta đột nhiên dừng lại, “Thiếu gia.”

Chu Chính Hiến nhìn anh ta, đợi anh ta nói tiếp.

Chu Diễm hí mắt lại, “Cậu thực sự thích Lâm Tấn Nhiệm à?”

Thấy Chu Chính Hiến không nói gì, Chu Diễm hơi do dự, “Ở bên thiếu gia nhiều năm như vậy rồi, thực ra cậu đã không chỉ là người tôi đi theo để bảo vệ, cũng đã trở thành người bạn quan trọng trong lòng tôi. Tôi hy vọng có thể thấy cậu thực sự buông bỏ được quá khứ.”

Buông bỏ được cô gái kia, cũng từ đây có thể buông bỏ được cơn ác mộng đó.

Tay Chu Chính Hiến khẽ run, anh cụp mắt, “Ừ, tôi thực sự thích cô ấy.”

Chu Diễm thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau đã thấy Chu Chính Hiến nở nụ cười cay đắng, “Cậu nói xem, nếu cô nhóc đó biết thì có trách tôi không?”

Vô tình bị Lâm Tấn Nhiễm hấp dẫn, vô tình thích cô ấy. Không giống như lúc còn trẻ do dự và mộng lung, lần này anh xác định và khẳng định.

Anh yêu một người, vì vậy chậm rãi buông bỏ quá khứ.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Diễm vừa muốn mở miệng nói đã nhanh chóng im lặng, anh ta nhìn Chu Chính Hiến một cái, quay người đi ra mở cửa.

“Cô tới rồi.” Chu Diễm thấy Lâm Tấn Nhiễm trước cửa thì trong lòng hơi phức tạp.

Lâm Tấn Nhiễm bưng bát thuốc gặt đầu, “Đang bận à?”

Chu Diễm lắc đầu, “Không có, vào đi, thiếu gia đang đợi cô.”

Chu Diễm mở cửa cho cô, đợi sau khi cô vào rồi tự mình đóng cửa đi ra.

“Hôm nay mang cho anh loại mứt Vân Thanh thường mua này, cho nên đừng tiếp tục bắt bẻ nữa.” Lâm Tấn Nhiễm để đồ xuống, đứng bên cạnh nói.

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn bát thuốc, tiện thể nhìn đầu gối của cô, “Đầu gối còn đau không?”

“Băng bó rất tốt, khử trùng cũng rất khá, đã không sao rồi.”

“Lát nữa quay về còn phải làm việc sao?”

“Nếu không thì sao nào?” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Anh mời em tới đây để em ăn không ngồi rồi à?”

Chu Chính Hiến nhíu mày, đột nhiên đứng lên, lấy một cái ghế ở bên cạnh ra, “Ngồi xuống đi.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn chỗ ngồi đặt ngang hàng bên cạnh anh, “Lát nữa em còn có việc, không ngồi đâu, anh không cần khách sáo.”

“Có chuyện thì để cho người khác làm đi.” Chu Chính Hiến cắt ngang lời cô, “Em biết em do anh mời tới, vậy chắc em cũng biết nên nghe ai. Bây giờ anh mời em ngồi xuống, hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn trời lờm một cái, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, “Nếu kim chủ đã mở miệng, em từ chối thì có vẻ không biết tự lượng sức mình rồi.”

Chu Chính Hiến cười lạnh, hàm ý kia rõ ràng là vậy, em hiểu rõ là tốt rồi.

Chu Chính Hiến trầm mặc uống hết bát thuốc, cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của Lâm Tấn Nhiễm, cũng ăn mấy miếng mứt.

Lâm Tấn Nhiễm cứ ngồi như vậy nhìn anh ăn uống, trong thư phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng ma sát của bát đĩa. Đột nhiên cô nghĩ, ngồi ở đây như vậy cũng khá tốt, ném những chuyện lộn xộn sang một bên, chỉ có hai người bọn họ thôi.

“Nhìn đủ chưa?” Đột nhiên Chu Chính Hiến liếc nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm cười cười, “Diện mạo Chu tiên sinh như Phan An¹, mới một chút như thế làm sao mà nhìn đủ chứ, ngài quá coi thường bản thân mình rồi.”

(1) Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đời sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và là một đại mỹ nam.

Chu Chính Hiến cong môi cười, “Ồ?”

Lâm Tấn Nhiễm nháy mắt một cái, “Vớ lại anh để em ngồi trong đây, không phải để em nhìn anh sao?”

Chương 32

Tuy từ nhỏ cha của Lâm Tấn Nhiễm đã sống trong Chu gia ở Bắc Kinh, nhưng thực tế nguyên quán của ông là ở Tứ Xuyên, cho nên sau khi Lâm Tấn Nhiễm và em gái ở cùng với ông thì mỗi năm đều sẽ quay về Tứ Xuyên một lần, có đôi khi ở một tuần, có đôi khi lâu hơn.

Vốn là tháng 8 bọn họ về Tứ Xuyên, nhưng lần đó Chu Chính Hiến nói anh muốn đến Tứ Xuyên chơi, cho nên hành trình của nhà Lâm Tấn Nhiễm phải đi sớm theo Chu Chính Hiến về Tứ Xuyên. Lần đó vốn chỉ là Chu Chính Hiến nhất thời hưng phấn quyết định mà thôi, ai cũng không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện như vậy...

Từ sau khi động đất ở Tứ Xuyên năm 2008, Lâm Tấn Nhiễm cũng chưa từng quay lại Tứ Xuyên, Cô không muốn trở về đây, cũng không dám về đây. Cô không thể nào quên được tình huống bi thảm ngày hôm đó, không cách nào quên được dáng vẻ lúc chết của Chu Nhuế, càng không quên được bản thân mình đã khổ sở cầu xin cha cứu em gái thế nào, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ở trong khe đá nhìn bóng lưng ông rời đi.

Loại bất lực đó, cảm giác chờ đợi cái chết, đòi người đều sẽ tồn tại ám ảnh.

Xe từ từ dừng lại, Chu Chính Hiến nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Đến rồi, xuống xe đi.”

Lâm Tấn Nhiễm ừ một tiếng, cảm thấy hơi lạnh, “Nơi này là...”

“Nhà của chú Minh, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai sẽ đi ra nghĩa trang.”

Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm sửng sốt, “Hả?”

“Có vấn đề gì sao?” Lòng mày của Chu Chính Hiến nhíu lại.

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, “Không có, xuống xe thôi.”

Nói xong, bản thân cô đẩy cửa xe ra trước, Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng của cô, trong lòng hơi khó hiểu. Từ khi bắt đầu đăng ký ở sân bay, cô vẫn luôn không thoải mái.

“Chú.” Chu Diễm đi trước, đẩy cửa vào đầu tiên.

Trước mắt ba người là một căn nhà ba tầng, trước nhà là một cái vườn nhỏ, trong vườn đầy hoa cỏ, có thể nhìn ra được chủ nhà rất tận tâm chăm sóc.

Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đi theo sau, ánh mắt cô lạnh lùng nhìn hoàn cảnh xung quanh... mấy năm nay ông ấy luôn ở lại chỗ này sao?

“Chu Diễm, Đại thiếu gia, hai người đến rồi à?” Lúc này, một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi từ trong nhà đi ra, quần áo ông mặc rất đơn giản mộc mạc, khẽ mỉm cười bước đến đón bọn họ.

Mà vào giây phút nghe được tiếng của ông ấy, ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ. Ông vẫn uy nghiêm nghiêm túc như cũ, cho dù đã sớm rời khỏi Chu gia, nhưng khí thế đó vẫn không biến mất. Chỉ là, nhìn qua ông đã già đi rất nhiều, không thể nào so với 10 năm trước được nữa.

“Chú Minh.” Chu Chính Hiến rất tôn kính ông, ông gật gù đầu lại với anh, hỏi, “Gần đây thân thể của chú vẫn tốt chứ?”

Chu Minh mở miệng, “Vẫn vậy, không có gì không tốt cả.”

Chu Diễm cười một tiếng, “Nhìn hoa cỏ trong vườn phát triển tốt như thế là biết thân thể của chú vẫn còn rất khỏe mạnh rồi.”

Chu Minh liếc anh ta một cái, “Đi thôi, đừng tiếp tục đứng đây nữa. Đúng rồi, vị này là...”

Mỗi lần Chu Chính Hiến về đây đều chỉ dẫn theo một mình Chu Diễm, mà lần này lại có thêm một cô gái, đương nhiên sẽ khiến Chu Minh phải chú ý.

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn Lâm Tấn Nhiễm, ánh mắt rất dịu dàng, “Cô ấy là bác sĩ của cháu, Lâm Tấn Nhiễm.”

Chu Minh hơi kinh ngạc, “Từ trước tới giờ thiếu gia chưa mang theo người khác tới đây bao giờ.”

Chu Diễm tiếp lời: “Bây giờ thiếu gia không thể rời cô ấy đâu.” Vừa dứt lời thì ánh mắt mọi người đã tập trung vào anh ta, Chu Diễm vội nói, “Khụ khụ, ý cháu là, gần đây thân thể của thiếu gia không tốt, lúc nào cũng cần bác sĩ bên cạnh.”

“À, thì ra là vậy.” Chu Minh mỉm cười, “Cô bé mau vào đi, chắc là mấy người đều chưa ăn cơm, tôi đi chuẩn bị bữa tối đây.”

“Cảm ơn chú Minh.” Chu Chính Hiến nói xong thì quay đầu giữ tay Lâm Tấn Nhiễm, “Qua ăn chút đi, mấy món Nhật lúc trưa kia chắc đã tiêu hóa hết rồi.”

Vốn Lâm Tấn Nhiễm đang tập trung hết sự chú ý vào Chu Minh, lúc này bị Chu Chính Hiến ngắt lời như thế, đột nhiên cô hơi ngây người, “Hả? Tiêu hóa rồi.”

“Vậy được, về sau nhớ ăn ít đi, không lần sau em lại nói không thoải mái.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, để mặc Chu Chính Hiến kéo mình vào nhà. Cô nhìn gò má của anh, chẳng biết sao từ lúc bước vào cửa đột nhiên trái tim lạnh lẽo như băng lại có lại chút nhiệt độ ấm áp, làm cho cô không còn khó chịu nữa.

Chu Minh thấy Chu Chính Hiến kéo tay Lâm Tấn Nhiễm đi vào thì nhìn Chu Diễm một cái, anh ta nhún nhún vai, dáng vẻ rõ ràng là không thể nhiều lời được. Sau đó, ánh mắt Chu Minh chợt sáng lên, nói vậy... cô gái này cũng không phải bác sĩ bình thường.

Bốn người sau khi vào nhà thì bắt đầu ăn cơm, Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống trước bàn ăn, mà Chu Diễm vội đi giúp Chu Minh bung đồ ăn ra.

Sau khi bày đồ ăn lên, Chu Minh cũng ngồi xuống.

Bốn người ăn, nhưng trên bàn lại có sáu bát cơm, sáu đôi đũa.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn hai đôi bát đũa còn lại, trong lòng chợt nhói, theo bản năng cô cất tiếng hỏi, “Còn có người tới nữa ạ?”

Trong nháy mắt trên bàn ăn liền yên tĩnh, mà trái tim của Lâm Tấn Nhiễm cũng theo sự yên tĩnh này mà trở nên đau đớn, cô làm như không biết gì, nhưng trong lòng lại không dám khẳng định.

“Chê cười rồi.” Chu Minh cười nhạt, vẻ mặt càng đau lòng hơn, “Đây là chuẩn bị cho hai đứa con gái của tôi, mấy năm nay, tôi có thói quen ăn cơm như vậy rồi.”

Tiếng đôi đũa rơi xuống bàn ăn vang lên, sau khi Lâm Tấn Nhiễm sững sờ thì nhanh chóng nhặt lên, “Xin lỗi, không cầm chắc thôi ạ.”

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, anh nghĩ cô hiểu ý nghĩa trong lời nói này, lúc này trên xe cô cũng biết lần này bọn họ tới té hai cô gái, tình hình trước mắt có lẽ cô cũng có thể biết đó là con gái của Chu Minh.

Chỉ là tại sao cô có vẻ hơi hoảng loạn vậy? Gương mặt cho dù núi có sập xuống cũng không thay đổi của Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên lại thất thố, điều này không giống cô chút nào.

“Em vẫn không thoải mái ạ?” Chu Chính Hiến không tìm được lý do nào khác nên cho rằng thân thể cô không khỏe.

Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt xuống, “Vâng, em không muốn ăn cơm, em muốn nghỉ ngơi, có thể không?”

“Bôn ba thế này ăn không tiêu là đúng rồi.” Chu Minh đứng lên, “Cô bé theo tôi lại đây, trên tầng có chuẩn bị phòng rồi, cô lên ngủ một giấc trước đi, đợi lát nữa nếu đói rồi dậy ăn cơm cũng được.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Cảm ơn chú.”

Chu Minh cũng không nói gì nữa, chỉ dẫn Lâm Tẫn Nhiễm lên tầng.

Chu Diễm nhìn hai người lên cầu thang, hơi buồn bực hỏi, “Hôm nay cô ấy sao thế?”

Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, anh cũng muốn biết, rốt cuộc cô làm sao vậy.

Nhà lầu đơn giản nhưng rất sạch sẽ, Lâm Tẫn Nhiễm đi lên cầu thang, theo sau Chu Minh đi trên hành lang. Cô chỉ yên lặng như vậy nhìn ông, nhìn dáng lưng không hề thẳng tắp của ông, nhìn mái tóc đen trắng đan xen của ông.

“Con gái của chú mất lâu vậy rồi, chú còn làm cơm cho họ, có ý nghĩa gì sao?”

Bóng lưng trước mắt hơi cứng đờ, ông dừng lại, chậm rãi quay đầu, “Có.”

“Áy náy sao?” Lâm Tẫn Nhiễm cong môi, “Nhưng người cũng mất rồi, chú làm vậy ngoại trừ bù đắp sự áy náy trong lòng chú thì không bù đắp được cái gì cả.”

Ánh mắt Chu Minh lóe lên, ông trầm mặc rất lâu, “Cô bé, có thể cô nói đúng...”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn ông, mặt không hề cảm xúc, “Thực ra chuyện của chú, cháu có biết, Chu tiên sinh đã đề cập qua với cháu rồi.”

Chu Minh khựng lại, “Thì ra là thế.”

“Chú Minh? Tạm thời gọi vậy được chứ ạ?” Lâm Tẫn Nhiễm bước lên phía trước một bước, ánh mắt sáng như đuốc, “Cháu có thể hỏi chú không, lúc trước chú lựa chọn cứu Chu tiên sinh mà không cứu hai đứa con gái, trong lòng chú nghĩ thế nào vậy?”

Đột nhiên Chu Minh run lên.

“Đương nhiên, cháu biết tính mạng đều như nhau, nhưng cháu rất tò mò, con gái ruột thịt trong mắt chú... không đáng một đồng như vậy sao?”

“Lâm Tẫn Nhiễm!” Không biết Chu Chính Hiến cũng đi lên tầng từ khi nào, anh vốn chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì, nhưng anh không nghĩ tới sẽ nghe cô nói những lời này.

Không đáng một đồng? Cô hỏi tùy tiện như vậy nhưng anh nghe xong thì rất hoảng sợ.

Anh vừa tiến lên kéo tay cô một cái, “Em làm gì vậy?!”

Lâm Tẫn Nhiễm xoay người, thấy đôi mắt tức giận của anh thì cũng không sợ hãi, cô lười biếng nói, “Không làm gì cả, em chỉ tò mò nên muốn hỏi chú Minh mà thôi.”

Chu Chính Hiến kéo cổ tay lạnh ngắt của cô, “Những chuyện này là ai nói với em?”

“Ồ Chu gia lâu như vậy rồi, nghe mọi người truyền miệng nhau thôi.” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Xin lỗi, em không biết chuyện này vốn không nên nhắc tới, xem ra em không nên có tính tò mò lớn như vậy.”

“Em...”

“Cô bé nói đúng, bây giờ tôi làm gì cũng vô dụng.” Đúng lúc này, giọng nói già nua của Chu Minh vang lên, ông nhìn Lâm Tấn Nhiễm, chậm rãi nói, “Nhưng tôi muốn nói, con gái của tôi ở trong lòng tôi tuyệt đối không phải không đáng giá một đồng, chúng nó còn quan trọng hơn mạng của tôi nữa... nhưng cứu thiếu gia là trách nhiệm của tôi, tôi... không hối hận.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ run rẩy.

“Cuộc đời này là tôi nợ chúng nó, có lẽ... tôi cũng nên chết trong trận động đất kia...” Chu Minh nói rồi chậm chậm đi về phía trước, giọng nói của ông càng lúc càng thấp, cuối cùng giống như tự mình lẩm bẩm.

“Buông em ra.” Sau khi Chu Minh đi, Lâm Tấn Nhiễm dùng sức hất tay Chu Chính Hiến ra. Nhưng một giây sau Chu Chính Hiến lại giữ chặt bờ vai của cô, anh cụp mắt nhìn cô, trầm giọng nói, “Em biết mấy lời em vừa nói lúc nãy là rất bất kính không?”

Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng nhìn anh, “Em không biết.”

“Lâm Tấn Nhiễm!”

“Em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi.” Lâm Tấn Nhiễm hoàn toàn mặc kệ anh, cô đẩy tay anh ra, xoay người đi về phía căn phòng cách đó không xa.

“Chu Chính Hiến.” Lúc cô vặn nắm cửa thì đột nhiên dừng lại, cô không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt mở miệng, “Có lẽ vừa nãy hơi vô lễ, bởi vì em đang nghĩ nếu hai cô gái đó còn sống, bọn họ có nên tha thứ cho cha của họ hay không?”

Cứu Chu Chính Hiến, cô cảm thấy có thể, cô cũng hy vọng anh sống thật tốt. Nhưng, Nhuế Nhuế cũng nên sống chứ, ông ấy là cha, sao ông ấy cam lòng không cần một đứa con gái mới 8 tuổi...

Mặt khác, Chu Chính Hiến đột nhiên ngẩn ra, con ngươi đen như mực có chút ánh sáng nhạt lóe lên, anh không biết trả lời thế nào, anh cũng không biết có nên hay không, bởi vì tất cả chuyện này đều do anh mà ra.

Đóng cửa phòng lại.

Lâm Tấn Nhiễm dựa vào cửa rồi từ từ ngồi xuống.

Sao cô có thể kích động như vậy?

Vào lúc nhìn thấy Chu Minh, cô không thể không chế được trái tim của bản thân mình nữa. Thấy ông chuẩn bị bát đĩa cho cô và em gái, thậm chí cô không thể chờ đợi được nữa muốn đi chất vấn ông rằng, có ý nghĩa gì chứ, người đã chết rồi rốt cuộc ông làm cho ai nhìn?

Vì lòng kính ngưỡng với Chu gia, ông chọn từ bỏ con của mình. Bây giờ ông áy náy sao, đau khổ sao?

Thì ra... ông cũng không sống tốt?

Nên hài lòng thôi, đã thấy sự đau khổ của ông khi vẫn sống nhưng lại mất đi bọn họ. Nhưng tại sao cô không vui vẻ chút nào vậy, Lâm Tẫn Nhiễm cay đắng nở nụ cười, đôi tay run rẩy muốn tìm thuốc lá trong túi áo, nhưng tìm một hồi mới phát hiện từ sau khi cô đi theo bên cạnh anh thì đã lâu rồi không hút thuốc..

Cô chậm chậm chôn đầu vào trong đầu gối.

Chu Chính Hiến, em nên làm sao bây giờ?

Tác giả có lời muốn nói: Có mấy người nói, nếu như biết chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Chu Chính Hiến, tại sao vẫn còn mắc kẹt ở vấn đề này, thực ra Lâm Tẫn Nhiễm đang ở trong trạng thái xoắn xuýt, khách quan mà nói, người chết, người bị thương, Chu Chính Hiến là người cô thích, anh sống thì đương nhiên cô vui vẻ hơn bất cứ ai rồi.

Nhưng vấn đề chính là, người cứu anh là cha của cô, nếu như cha chỉ từ bỏ không cứu cô, cô có thể hiểu được, bởi vì lấy mạng của cô đổi mạng của Chu Chính Hiến. Nhưng cuối cùng người chết là Chu Nhuế, đó là đứa em gái mà cô yêu thương nhất... Lâm Tẫn Nhiễm cũng vì cô em gái của mình mới lâm vào tình trạng bối rối này.

Mặt khác tôi cũng muốn nói một chút, cha của cô ấy không phải từ bỏ không cứu bọn họ, mà là trong thời khắc mấu chốt, chỉ có thể lựa chọn cứu Chu Chính Hiến. Mấy người đã xem bộ phim điện ảnh “Đường Sơn Đại Địa Chấn” rồi chứ, tình huống cũng giống hai chị em kia vậy...

Chương 33

Ngày tiếp theo.

“Lâm Tấn Nhiễm đâu?” Chu Chính Hiến ngồi xuống bàn ăn.

Chu Diễm đang gặm sandwich, áp úp nói, “Ra ngoài rồi, cô ấy nói cô ấy muốn đi dạo xung quanh, chuyện đi tể... cô ấy không đi đâu.”

Chu Chính Hiến hơi khựng lại, “Cô ấy nói không đi à?”

“Vâng.” Chu Diễm nhú mày, “Có điều như vậy cũng tốt, dù sao đó là Chu Nhiên, cô bé sẽ ghen tị với mấy chuyện này.”

“Cái gì?” Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn anh ta, “Ý cậu là gì?”

Chu Diễm ngẩn người, không phải chứ, từ trước tới giờ Lâm Tấn Nhiễm chưa từng đề cập với Chu Chính Hiến về mấy lời anh ta nói hôm đó à? Anh ta cho rằng những biểu hiện khi cô tới đây là ghen tị chứ...

“Chính là... thực ra, cũng không có ý gì.”

Chu Chính Hiến đặt đũa xuống, đồ bạc và đồ sứ va chạm với nhau, tiếng động tuy không lớn nhưng sòng lung Chu Diễm lại tràn đầy mồ hôi.

“Nói cho rõ ràng.”

Chu Diễm âm thầm ghét bỏ cái miệng của mình, “Là thế này, trước đó mấy ngày tôi không cẩn thận đã đề cập đến Chu Nhiên với Lâm Tấn Nhiễm, tôi nói... cô ấy là mối tình đầu của cậu. Nhưng tôi cũng nói đây là chuyện từ rất lâu rồi, mà Chu Nhiên cũng đã mất nhiều năm như vậy, cô ấy...”

Chu Diễm càng nói giọng càng nhỏ dần, bởi vì anh ta thấy lông mày Chu Chính Hiến càng lúc càng nhíu lại chặt hơn.

“Thiếu gia, tôi biết tôi không nên nói những chuyện này, nhưng... tôi chỉ cảm thấy Lâm Tấn Nhiễm sẽ không để ý.”

Phải, cô ấy không để ý.

Chu Chính Hiến nhíu mày không phải bởi vì Chu Diễm nói chuyện tình đầu cái gì đó, mà là sự không thích hợp của Lâm Tấn Nhiễm. Từ trước tới giờ cô đối xử với bản thân với thái độ rất hồ hững, thậm chí anh còn cảm thấy cô đối xử với anh cũng sẽ không có biểu hiện tình cảm gì cả, đừng nói đến ghen.

Rõ ràng cô cực kỳ lạnh nhạt, nhưng lần này tới Tứ Xuyên lại có cảm xúc không ổn định.

Chu Chính Hiến nhớ tới dáng vẻ tối hôm qua cô chất vấn Chu Minh, lúc ấy cả người cô tràn ngập sự sắc bén khác thường.

Tại sao chứ?

“Thiếu gia, chúng ta cũng nên xuất phát thôi, nếu không, tôi đi tìm Lâm Tấn Nhiễm trước vậy.”

“Không cần.”

“Hà?”

“Câu chuyện này sau khi trở về hãng nói...”

“Vâng...”

Trận động đất lớn ở Tứ Xuyên năm đó, Bắc Xuyên là một trong những khu bị nặng nhất. Thị trấn cổ ở huyện tự trị dân tộc Khương Bắc Xuyên trong trận động đất bị san bằng, hơn 2 vạn cư dân nhưng chỉ hơn 4000 người chạy thoát được, thảm trạng lúc đó giống như vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Sau 10 năm, vị trí thị trấn mới ở Bắc Xuyên đã đổi tên thành Vĩnh Xương, dường như đoạn lịch sử quá khứ đó đã bị người ta niêm phong vĩnh viễn rồi cất vào kho. Lâm Tấn Nhiễm đi dạo xung quanh một vòng, phát hiện ở đây đã không có mấy thứ bản thân quen thuộc nữa.

Một lúc lâu sau, cô về nhà Chu Minh, lúc đi đến ngã rẽ, cô thấy mấy người Chu Chính Hiến đang đứng trước cửa. Sau đó cô không tiến lên, chỉ lặng lẽ nhìn.

Rốt cuộc, Chu Chính Hiến và Chu Diễm lên xe, mà Chu Minh thì mang theo rất nhiều đồ đạc lái một chiếc xe khác đi theo.

Lúc xe của bọn họ còn chưa khởi động, Lâm Tấn Nhiễm lén lút bắt một chiếc xe taxi, kêu tài xế lái theo bọn họ.

Cô không muốn đi cùng bọn họ, bởi vì cô không biết lúc cô đối mặt với Chu Nhuế, bản thân sẽ có tâm lý bất ổn thế nào.

Thực ra, cô chỉ muốn biết mộ của Chu Nhuế ở đâu thôi, nếu biết thì sẽ đến nhìn một cái, như vậy đã tốt lắm rồi.

Đại khái xe chạy hơn 40 phút. Xe Chu Chính Hiến và Chu Diễm cùng xe của Chu Minh đều dừng lại, sau khi đỗ xe bọn họ đi dọc theo con đường nhỏ trong rừng rậm lên núi.

Lâm Tấn Nhiễm thanh toán tiền xe xong thì chậm rãi đi theo bọn họ trên con đường này. Con đường này được xây dựng rất cẩn thận, lúc đến nơi cao nhất là một khoảng đất bằng khá lớn, mà trên mảnh đất là bia mộ của người đã mất.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại ở một gốc cây lớn, cô thấy ba người bọn họ đi tới trước hai ngôi mộ cách đó không xa rồi đặt hoa xuống, bọn họ đứng yên ở đó rất lâu, nhưng cô không nghe thấy họ đang nói những gì.

Khoảng chừng nửa tiếng sau mấy người bọn họ mới rời đi, Lâm Tấn Nhiễm thấy bóng lưng của họ càng đi càng xa, rốt cuộc không kìm lòng được bước lên phía trước.

Hai ngôi mộ, hai cái tên, hai gương mặt non nớt.

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm lướt qua ngôi mộ của mình, khám trên mặt bia là bức hình rất lâu trước đó của cô, cô không phải là đứa bé thích chụp hình, cho nên hình của cô rất ít. Đại khái lúc trước bọn họ đã tốn không ít thời gian để tìm được một bức hình cô cười tươi như thế.

Từ từ, cô nhìn sang ngôi mộ còn lại, Chu Nhuế trên ngôi mộ đó hơi ngại ngùng, nhưng đôi mắt cười cong cong nhìn rất dễ thương.

Viên mắt của Lâm Tấn Nhiễm lập tức ươn ướt, lúc trước sau khi đi cô cũng chưa trở về đây bao giờ, thậm chí một tấm hình của con bé cũng không mang theo, nhưng cô biết, cô nhớ được Chu Nhuế có dáng vẻ thế này, từ trước tới nay cũng chưa từng thay đổi.

Lâm Tấn Nhiễm lớn hơn con bé 7 tuổi, có thể nói là từ nhỏ cô đã chăm sóc Chu Nhuế lớn lên, cha mẹ ly hôn, thường ngày mẹ ra ngoài làm việc và trở về nhà rất muộn, lúc đó chỉ có hai chị em cô sống nương tựa lẫn nhau. Sau đó hai người lại cùng nhau được Chu Minh đưa tới Chu gia, không quen người không quen chỗ, nếu không có sự tồn tại của đối phương thì vốn hai cô không tìm được cảm giác thuộc về mình.

Tuy Chu Nhuế còn nhỏ nhưng con bé rất hiểu chuyện, con bé hiểu chuyện đến nỗi... lúc toàn thân mình đau gần chết vẫn còn miễn cưỡng cười nói là mình không đau. Dưới khu phế tích đó, Lâm Tấn Nhiễm khóc đến khản cả giọng, nhưng Chu Nhuế nhỏ bé vẫn ngơ ngơ ngác ngác nói, chị đừng khóc, em thực sự không đau đâu.

Sau khi nói chuyện một lúc lâu, con bé không thể mở miệng nói được nữa... Thân thể con bé rõ ràng vẫn còn hơi ấm, nhưng hơi thở của con bé lại dần biến mất.

Chu Nhiên yêu thương Chu Nhuế từ tận sâu trong cốt tủy, nhưng Chu Nhuế lại tàn nhẫn chết trong vòng tay của cô.

“Nhuế Nhuế...” Lâm Tấn Nhiễm đi lên phía trước, đưa tay vuốt ve ngôi mộ lạnh lẽo, cô nhìn người trong hình một lúc lâu, giống như người đó đang sống sờ sờ trước mắt.

“Em ngủ một mình ở đây có cô đơn không?” Giọng nói của Lâm Tấn Nhiễm rất nhẹ rất nhạt, cô hơi cúi đầu, chống trán lên tấm bia mộ, “Do chị không tốt, không thể ở bên em được, em... có trách chị không?”

Tiếng gió thổi vù vù, mái tóc ngắn của Lâm Tấn Nhiễm tung bay trong gió, không có ai trả lời cô, người ngủ ở đây vĩnh viễn cũng không thể trả lời cô.

Lâm Tấn Nhiễm cong môi cười, tự nhủ: “Về sau mỗi năm chị đều sẽ đến đây thăm em, mang theo những thứ em thích, mua cho em rất nhiều đồ chơi em thích chơi, à... bây giờ chị không biết em còn thích loại đồ chơi đó hay không, Nhuế Nhuế của chị chắc đã lớn rồi nhỉ?”

“Cạch.” Tiếng động của thứ gì đó đập xuống mặt đất.

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn ra, bỗng nhiên quay đầu lại.

Sắc trời đã hơi tốt, gió càng thổi càng lớn, chắc sẽ có mưa. Lâm Tấn Nhiễm từ từ đứng thẳng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào người đàn ông mặc áo trắng đứng cách đó không xa.

Anh cứ nhìn cô chằm chằm như thế, ánh mắt giống như bị võ vụn, anh rõ ràng không có biểu cảm gì, nhưng lại làm cho Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy rất ngột ngạt.

Anh tiến lên phía trước một bước, chiếc hộp vừa mới rơi xuống đất bị anh giẫm lên một chút, làm mấy viên sô cô la rơi ra. Lâm Tấn Nhiễm cúi đầu nhìn, đó là sô cô la trước đây cô rất thích ăn.

“Tại sao em lại ở đây?” Giọng nói của anh mang theo sự trống trải của gió, không thể tin được, đồng thời cũng cực kỳ khiếp sợ.

Lâm Tấn Nhiễm biết, anh đã nghe hết rồi.

Vốn nên bối rối, nhưng giờ phút này cô lại không biết tại sao mình lại bình tĩnh một cách kỳ lạ, có lẽ bắt đầu từ ngày hôm qua bước vào ngôi nhà kia, trong lòng cô đã chuẩn bị tâm lý rồi.

“Cũng giống anh, em tới thăm bạn cũ.”

“Em thăm bạn cũ nào?!” Đột nhiên Chu Chính Hiến bước lên phía trước nắm lấy tay cô, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy tay của anh đang run lên. Cô chậm rãi ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy đôi mắt luôn rõ ràng của anh đã trở nên đỏ thẫm.

Dường như anh nghiền răng nghiền lợi hỏi, “Vừa rồi... em gọi ai?”

Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt.

“Trả lời anh!”

“Không phải anh đã nghe hết rồi sao?” Cô lạnh lùng nói.

“Anh nghe được cái gì?” Chu Chính Hiến siết tay của cô càng lúc càng chặt, “Anh nghe được em gọi Nhuế Nhuế? Anh nghe được em nói em là chị gái của con bé? Quả thật... quá vô lý.”

“Nhưng anh đã tin, không phải sao?” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, ngược mắt nhìn anh, “Chu Chính Hiến, anh không dám tin em là ai...”

Chu Chính Hiến chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên bị người ta đặt trên tay, xé từng chút từng chút một, khiến anh sắp không thể thở nổi.

Vừa rồi anh chỉ quay lại xe để lấy hộp sô cô la mà Chu Nhiên thích ăn, Chu Diễm và Chu Minh vì để cho anh có thời gian riêng tư nên mới không đi theo.

Nhưng anh không ngờ từ đằng xa anh nhìn thấy trước mộ có một bóng người, càng đến gần càng quen thuộc, càng quen thuộc trong lòng càng bất an. Theo bản năng anh đi nhẹ chân lại, cho tới khi đi tới sau lưng cô.

Anh nghe được những lời nói kia của cô...

Đột nhiên anh nhớ đến lần đầu tiên họ gặp nhau mình đã có cảm giác quen thuộc đối với cô, bởi vì chưa bao giờ nghĩ tới điều này nên anh tự loại bỏ cảm giác đó.

Anh cũng nhớ ra vẻ mặt lúc cô nói về người đã dạy cô trà đạo kia, giống như cười mà không phải cười, có ẩn ý khác. Phải rồi, người dạy cô trà đạo còn hỏi sự phụ cô là ai, đương nhiên quá buồn cười.

Còn có, lời nói lúc cô say rượu ở tiệc sinh nhật Ngô Quý Đồng.

Cô nói, “Sau đó, anh có quay lại tìm tôi không?”

Những manh mối không đầu không đuôi lúc đó bây giờ lại trở nên rõ ràng, cô chính là cô ấy, chỉ là từ trước tới giờ anh chưa phát hiện ra thôi.

Chả trách mấy ngày nay cô khó chịu như vậy, tới qua cô lại chất vấn Chu Minh, thì ra, thì ra là như thế...

Gió trên đỉnh núi đang thổi dữ dội, từng giọt mưa rơi xuống mặt Lâm Tấn Nhiễm, từ từ, mưa càng rơi càng nhiều.

“Chu Diễm đến rồi.” Lâm Tấn Nhiễm thấy người đang đi đến thì mở miệng nhắc nhở anh.

Nhưng Chu Chính Hiến không nhúc nhích, anh cứ nhìn cô như vậy, giống như nhìn xuyên qua cô.

Cổ họng Lâm Tấn Nhiễm hơi khô, “Chu Chính Hiến, em không muốn để anh ta biết em là ai, em chỉ muốn làm Lâm Tấn Nhiễm, anh có thể đồng ý không?”

Bỗng nhiên Chu Chính Hiến chấn động, anh biết cô nói “anh ta” là ai, anh cũng biết cô nói muốn làm Lâm Tấn Nhiễm có ý nghĩa gì.

Cô quả nhiên... chính là Chu Nhiên.

Là Chu Nhiên mà anh cho rằng đã chết gần 10 năm kia.

“Thiếu gia.” Chu Diễm cầm ô vội vã che đầu cho hai người họ, “Sao Tần Nhiễm cũng ở đây, vừa rồi không thấy cô mà. Haizz, trước tiên không nói mấy chuyện này nữa, mưa càng lúc càng lớn rồi, đi về xe trước đi.”

“Thiếu gia... Ở? Hai người đi đâu vậy? Cầm lấy ô này!”

Đột nhiên Chu Chính Hiến kéo tay Lâm Tần Nhiễm đi xuống núi, anh đi rất nhanh, Lâm Tần Nhiễm gần như không theo kịp bước chân của anh.

“Anh làm gì vậy?”

Chu Chính Hiến không nói gì cả, dưới cơn mưa tầm tã, anh dứt khoát kéo cô chạy đến trước xe, anh mở cửa xe đẩy cô vào trong.

Lúc Chu Diễm vội vã đuổi theo đã thấy Chu Chính Hiến lái xe đi rồi, “Ồ bọn họ... còn tôi nữa mà.”

Chu Minh từ trên xe mình đi xuống, “Chu Diễm, xảy ra chuyện gì thế?”

Chu Diễm lắc đầu, “Cháu không biết nữa, đột nhiên thiếu gia kéo Lâm Tần Nhiễm chạy đi, vừa rồi mưa lớn như vậy cũng không cầm ô theo, thiếu gia bị bệnh thì làm sao đây?”

Chu Minh nhìn con đường phía trước, thực ra đã không còn nhìn thấy bóng xe nữa, ông nhíu mày, vỗ vai Chu Diễm, “Lên xe trước rồi nói.”

“Vâng.”

Xe lái rất nhanh, Lâm Tần Nhiễm mím môi thật chặt, nhìn nước mưa bên ngoài điên cuồng rơi xuống. Anh không nói lời nào, cô cũng không định nói gì.

“Tít tít tít tít!” Chu Chính Hiến lái xe quá nhanh, lúc này bên cạnh có xe cộ qua lại nhiều, Lâm Tần Nhiễm thấy chiếc xe màu đen đang tiến đến gần với tốc độ chóng mặt, con người của cô chột co lại.

“Két!” Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Chu Chính Hiến đánh tay lái, xe vũng vàng chuyển hướng, anh lại lái thêm chút nữa rồi cuối cùng mới dừng xe lại ven đường.

Lâm Tần Nhiễm nhíu mày, nếu vừa rồi anh cứ lái như vậy thì bây giờ đã có hai cái xác rồi.

“Anh điên rồi.”

“Em điên thì có.” Bàn tay cầm tay lái của Chu Chính Hiến bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Em không sợ chết, nhưng anh thì không như vậy được.” Lâm Tần Nhiễm nhìn anh, lạnh nhạt nói, “Anh không thể chết.”

Chu Chính Hiến khựng lại, mạnh mẽ đập vào tay lái một cái. Lâm Tần Nhiễm ngẩn ra, từ nhỏ đến lớn, cô đều thấy Chu Chính Hiến không thể hiện rõ vui buồn, từ trước tới giờ anh chưa từng có bộ dạng gất gỏng như thế.

“Lâm Tấn Nhiễm!” Bỗng nhiên anh quay đầu nhìn lại, hung dữ nhìn chăm chăm vào cô, nhưng cuối cùng sự dữ tợn trong mắt càng lúc càng nhạt dần, anh nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn, “Tại sao không quay về?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Tại sao phải quay về?”

Cô hỏi ngược lại, mà câu hỏi ngược này không biết phải trả lời như thế nào.

Phải rồi, anh đã từng gián tiếp tổn thương cô, mà trong sự tổn thương này còn có tính mạng người thân nhất của cô nữa. Anh có lý do gì để muốn cô trở về?

“Anh không tìm thấy em.” Chu Chính Hiến dựa vào ghế, anh nhìn nước mưa uồn lượn theo tấm kính trước mặt rơi xuống, mệt mỏi nói, “Bọn họ nói rất nhiều người mất tích, mà tỷ lệ sống sót của những người mất tích đó dường như bằng không, anh cho người đi đào để tìm kiếm, đi lật tung mọi nơi lên, anh nghĩ... cho dù chết rồi, anh cũng sẽ tìm được em.”

Bàn tay đặt trên ghế của Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi nắm lại thành nắm đấm, “Anh tìm được Nhuế Nhuế rồi.”

“Phải.” Chu Chính Hiến nói, “Nhưng anh không tìm được em, anh đã tìm rất lâu nhưng không tìm thấy bóng dáng của em. Anh nghĩ có lẽ em còn sống, nhưng anh vẫn không thể tìm được em...”

Anh không nói tiếp nhưng Lâm Tấn Nhiễm cũng có thể đoán được chuyện xảy ra sau đó, trận động đất nọ đã khiến biết bao nhiêu người bị chôn vùi dưới lòng đất, biết bao nhiêu người biến mất khỏi thế giới này. Anh không tìm được cô, hết năm này qua năm khác, cuối cùng cũng chấp nhận chuyện cô đã chết là sự thật.

“Em được người cha bây giờ của em cứu sống, ông ấy là bộ đội tham gia cứu viện lúc đó.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Em nói với tất cả mọi người cha mẹ em đều chết cả rồi, em giả ngây giả dại... bởi vì không muốn bọn họ tìm được em.”

“Chu Chính Hiến, em không trách anh.” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Chỉ là cái chết của Nhuế Nhuế khiến em không thể buông bỏ được, cho nên... chuyện xảy ra hôm nay anh coi như không biết gì hết, được không?”

“Vậy gương mặt của em thì sao?” Đột nhiên Chu Chính Hiến nói, ánh mắt anh sáng rực nhìn cô, thực ra đã hiểu được một chút, chỉ là vẫn không thể nào tin được.

“Như anh thấy đấy.” Lâm Tấn Nhiễm dùng giọng điệu không có gì đáng kể, khẽ nói, “Đã từng bị hủy, phải làm phẫu thuật rất nhiều lần mới thành khuôn mặt của hiện tại, có điều, trông vẫn còn khá ổn.”

Lời cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng tim của Chu Chính Hiến lại giống như bị thứ sắc bén nào đó mạnh mẽ đâm vào, phải làm bao nhiêu cuộc phẫu thuật mới có thể khôi phục, vậy gương mặt của cô đã từng chịu bao nhiêu tổn thương chứ...

“Cả người anh đều ướt rồi.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn quần áo ướt đẫm của anh, lên tiếng, “Mau quay về thôi, nhưng lát nữa cho em xuống ở ven đường đi, bây giờ em mà về thì có thể không không chế được cảm xúc...”

Vừa dứt lời, người trước mắt đột nhiên tiến đến gần, anh đưa tay giữ lấy cô, giọng nói trầm xuống, “Em còn muốn đi đâu?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ chống tay lên vai anh, hơi run run, “Em...”

“Em không muốn về, vậy chúng ta không về nữa.” Bàn tay đang nắm chặt của Chu Chính Hiến thả lỏng, giọng nói trầm thấp đầy mạnh mẽ, “Nhưng em đừng hòng đi.”

Rốt cuộc, anh vẫn không cho cô đi một mình.

Mưa vẫn chưa tạnh, lúc Lâm Tấn Nhiễm từ trên xe bước xuống thì trên tay nổi hết ca da gà, tuy đã là tháng 5, nhưng sau trận mưa trong rừng, lại còn hứng gió như vậy thì lạnh là đúng.

“Mặc vào.” Chu Chính Hiến khoác một cái áo khoác cho cô, Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh. Anh mặc một chiếc áo sơ-mi sẫm màu, vừa nãy trên xe đã khô một chút rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết ướt đẫm.

“Thưa ngài, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho ngài?” Cô gái ở quầy tiếp tân khéo léo cười hỏi.

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Một phòng.”

Chương 34

“**V**âng, phòng giường lớn hay phòng hai người ạ?”

Chu Chính Hiến: “Giường lớn.”

Lâm Tấn Nhiễm: “Hai người.”

Nhân viên lễ tân: “Hả?”

“Nghe tôi.” Lâm Tấn Nhiễm tiến lên phía trước, “Hai người.”

Nhân viên lễ tân tròn tròn hai mắt, liếc nhìn Chu Chính Hiến một cái, mà người đằng sau không hề chú ý tới ánh mắt dò hỏi của cô, chỉ chăm chú nhìn người phụ nữ bên cạnh.

“Thưa ngài?”

Chu Chính Hiến quay đầu lại, “Nghe cô ấy đi.”

Đôi tình nhân này đang cãi nhau à, bạn trai đẹp trai như vậy còn muốn phân giường ngủ nữa, ái chà chà.

“Xin xuất trình giấy tờ tùy thân ạ.”

Bình thường trước đây Chu Chính Hiến đi ra ngoài thường ở khách sạn năm sao. Nhưng lần này bởi vì hai người vội thay quần áo ướt nên chỉ có thể tìm một khách sạn bình thường ở gần đây mà thôi.

Thang máy chậm rãi đi lên, Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh một cái, “Nếu không hay là anh đi về đi.”

“Em muốn anh chết lạnh à?”

Ý của cô muốn biểu đạt thực ra chỉ là đám người Chu Diễm sẽ lo lắng cho anh mà thôi.

Lâm Tấn Nhiễm, “Lẽ nào buổi tối anh còn muốn ở lại đây à?”

“Nếu không thì sao?” Chu Chính Hiến sụp mắt, đột nhiên nở một nụ cười quái dị, “Em tranh giành đặt phòng hai người chẳng lẽ không phải vì muốn ở cùng với anh à?”

Lâm Tấn Nhiễm mờ mịt, đúng rồi, vừa nãy tại sao cô lại muốn tranh giành chứ? Coi như anh muốn ở lại thì cũng lấy hai phòng chứ không phải giành giật giữa phòng giường lớn và phòng hai người?

Chu Chính Hiến nhìn vẻ mặt khẽ thay đổi của cô, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, “Đến rồi, đi thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

“Tích” Quét thẻ cửa phòng.

Trước tiên Chu Chính Hiến mở máy điều hòa lên, sau đó anh lấy áo khoác trên người cô xuống, “Đi tắm đi.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn anh một cái, “Anh đi tắm trước đi, đừng để cảm lạnh, em không dễ bị bệnh đâu.”

Chu Chính Hiến nghe xong lại không nói gì nữa, trực tiếp dẫn cô về phía phòng tắm, sau đó đẩy cô vào trong phòng tắm, “Nói nhiều thêm một câu nữa thì anh không ngại tự mình giúp em tắm đâu.”

“Râm!”

Chu Chính Hiến nham hiểm nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt anh, khoe miệng hơi cong lên.

Qua một lúc lâu, anh nghiêng người dựa vào tường.

Hai lần đều là một người, Chu Nhiên, Lâm Tấn Nhiễm.

Thì ra bất kể qua bao nhiêu năm, anh vẫn sẽ yêu cùng một người.

Có điều, rõ ràng cô không phải là Chu Nhiên đã từng rất ỷ lại vào anh nữa, vết cắt quá khứ giống như một khoảng cách rõ ràng giữa hai người bọn họ...

Nhưng, vậy thì sao?

Bất luận thế nào, lần này anh tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.

Lâm Tấn Nhiễm tắm xong thì đổi áo khoác tắm, lúc cô đi ra Chu Chính Hiến đang ngồi trên mép giường nói chuyện điện thoại với ai đó.

Đại khái là nghe thấy tiếng, anh ngược mắt nhìn cô, “Ừ, ngày mai cho tôi địa chỉ... cô ấy sao, tất nhiên là đi với tôi... chúng tôi ngủ ở đâu? Chỗ này lớn như vậy cậu cảm thấy chúng tôi sẽ ngủ ngoài đường sao? Không cần đâu, cậu không cần phải đến đây, tối nay? Tối nay tôi và cô ấy ở...”

Rốt cuộc Chu Chính Hiến cũng cúp điện thoại, anh đứng lên đi về phía cô, “Xong rồi?”

“Xong rồi, anh mau vào trong tắm đi.” Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm lại nói, “Lúc này là Chu Diễm à?”

“Ừ.”

“Anh không để anh ấy qua đón anh à? Anh thực sự muốn ngủ ở đây?”

Chu Chính Hiến nhìn cô với ánh mắt đầy hàm ý, “Hai giường, em sợ cái gì?”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, “Em sợ cái gì chứ, em chỉ cảm thấy cái giường này quá nhỏ, Đại thiếu gia của Chu gia như anh không nên oan ức ngủ ở đây thôi.”

Chu Chính Hiến đi ngang qua cô, khẽ thì thầm, “VẬY SAO, tuy là giường đơn nhưng xem ra hai người chen chúc cũng không thành vấn đề đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy róc rách, hơn mười phút sau Chu Chính Hiến cũng mặc áo khoác tắm đi ra. So với Lâm Tấn Nhiễm mặc áo khoác tắm quá rộng thì Chu Chính Hiến lại mặc rất vừa, dây màu trắng bên hông của anh tùy ý buộc lại, lộ ra vòm ngực trắng nõn rắn chắc, nhìn rất gợi cảm mê người.

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm hơi lóe lên, mở to mắt. Cô đứng trước mặt anh, hai tay khoanh trước ngực, nói, “Bỏ đi, nếu như anh muốn ngủ ở đây thì ngủ thôi, anh ngủ ở giường kia đi.”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn, ngoan ngoãn gật đầu.

“Soạt.” Đột nhiên, dưới cửa phòng có vài tấm thẻ bay vào, hai người đang nói chuyện đều sững sờ. Lòng mà Chu Chính Hiến hơi nhú lại, nghiêng đầu nhìn, “Cái gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm ho vài tiếng, cũng nhận ra được vài ý tứ không tốt của khách sạn nhỏ, vì vậy cô bước lên đá mấy cái thẻ dưới cửa ra chỗ khác, “Không có gì.”

Chu Chính Hiến thấy dáng vẻ của cô như vậy thì khá tò mò, vì thế anh ngồi xổm xuống nhặt cái thẻ nhỏ mà Lâm Tấn Nhiễm chưa kịp đá ra ngoài.

Phía dưới tấm thẻ ghi một loạt số điện thoại, trên số điện thoại là hình một cô gái khiêu gợi, quần áo cô ta mặc là đồng phục học sinh Nhật Bản, eo nhỏ chân thon, vẻ mặt tràn ngập sự khiêu khích.

Dường như Chu Chính Hiến lập tức nhận ra đây là cái gì, anh khựng lại, ngược mắt nhìn về phía Lâm Tấn Nhiễm.

Chỉ thấy lúc này Lâm Tấn Nhiễm giống như cười mà không phải cười nhìn anh, lười biếng nói, “Sao vậy, có hứng thú hả? Muốn em giúp anh gọi một người không?”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi thu lại, cúi đầu cô gái trên tấm thẻ đang được kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó lại ngược mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm, lại nhìn tấm thẻ, rồi lại nhìn Lâm Tấn Nhiễm. Sau khi nhìn qua lại hai lần, anh lạnh nhạt nói, “Có em ở đây, em cảm thấy anh sẽ hứng thú với cô gái này à?”

Suýt nữa Lâm Tẫn Nhiễm đã sặc nước bọt, “Anh so sánh em với cô ta á?”

Ừ, trọng điểm là so sánh, mà không phải là hứng thú với cô.

Chu Chính Hiến khẽ cười, ném tấm thẻ trong tay đi. Anh tiến lên phía trước một bước, hơi cúi đầu để mình có thể nhìn rõ ẩn sau gương mặt bình tĩnh của cô là cái gì, “Đương nhiên cô ta không thể sánh được với em rồi. Eo của em nhỏ hơn cô ta, da em trắng hơn cô ta, chân của em... nhìn đẹp hơn cô ta.”

Lâm Tẫn Nhiễm: WTF, cái này không là so sánh à?

“Tất nhiên trọng điểm là...” Chu Chính Hiến đưa tay xoa xoa mái tóc ngắn của cô, “Em là người anh thích, cô ta không phải.”

Tim của Lâm Tẫn Nhiễm bỗng đập nhanh hẳn lên, gương mặt cô không cảm xúc nhìn Chu Chính Hiến, nhìn qua thì rất bình tĩnh nhưng đôi tai ửng đỏ đã bán đứng cô.

Chu Chính Hiến cũng chú ý được, anh đưa tay nắm nhẹ lỗ tai cô, “Nhiễm Nhiễm, xấu hổ sao?”

“Xấu hổ?” Lâm Tẫn Nhiễm hát tay anh ra, thái độ trở nên lạnh lùng, “Anh cho rằng em còn là con bé lúc nhỏ si mê tìm anh mỗi ngày sao, Chu Chính Hiến, em không phải con bé đó.”

Dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm cong môi, nhìn anh với ánh mắt đầy hàm ý, “A, đúng rồi, đột nhiên em nhớ ra lúc trước anh và Chu Diễm nói em là trẻ con, còn nói làm sao anh có thể thích em được. Sao vậy, bây giờ lại nói thích em? Chẳng lẽ anh thích trẻ con sao?”

Chu Chính Hiến ngẩn ra, hơi lúng túng nắm tay lại đưa lên môi, ho khan một cái, “Bé con, nhớ đến chuyện cũ làm gì?”

“Anh đã tổn thương trái tim mới biết yêu của em, em không thể tức giận sao?” Lâm Tẫn Nhiễm xoay người đi về giường bên kia.

Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng cô, thấy cô cầm điện thoại, vén chăn lên ngồi xuống, “Nhiễm Nhiễm, lúc đó em chưa trưởng thành mà.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhướn mày, ánh mắt dừng trên màn hình điện thoại, “À, cho nên?”

Chu Chính Hiến nhúu mày, “Nhưng bây giờ em trưởng thành rồi.”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, ngược mắt nhìn anh, “?”

Chu Chính Hiến nhấc chân đi đến rồi ngồi xuống giường cô, “Vì thế lúc trước không thể làm thì bây giờ có thể.”

“Bộp.” Di động trong tay Lâm Tẫn Nhiễm rơi xuống, cô khó khăn nuốt mấy lời nói thô tục xuống, “Chu đại thiếu gia, mời anh về giường bên kia ngủ.”

Chu Chính Hiến nhướng mày, “Ừ, được thôi, không vội.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Phòng không lớn, hai giường, hai người.

Lâm Tấn Nhiễm tắt đèn, cuối cùng chỉ còn lại ánh đèn ở giữa đầu hai chiếc giường, nhưng mà... cô vẫn trần trọc trở mình không ngủ được.

Cô quay đầu nhìn sang chỗ anh một cái, trong ánh đèn vàng nhạt, cô thấy vẻ mặt tuấn tú của anh, so với dáng ngủ yên tĩnh thì lông mày của anh hơi nhíu lại.

Lâm Tấn Nhiễm giật mình, như nhận ra cái gì đó, cô lập tức bật dậy rồi xuống giường.

Cô ngồi xỏm bên giường anh, đưa tay sờ trán anh. Quả nhiên hơi nóng rồi.

Cơ thể Chu Chính Hiến vốn “yêu kiều”, dễ dàng bị bệnh, điều này cô hiểu rất rõ. Nhưng hôm nay lại còn bất cẩn, sau khi ngâm mình dưới cơn mưa lớn lại không xử lý cẩn thận, cô đúng là một bác sĩ thất trách mà.

Lâm Tấn Nhiễm gọi điện thoại xuống quày tiếp tân, sau khi nói rõ tình huống, tiếp tân nhanh chóng theo lời cô dặn sai người đến tiệm thuốc gần đó mua nhiệt kế và thuốc hạ sốt.

Nhân viên phục vụ đến trước cửa, Lâm Tấn Nhiễm đi ra mở cửa, nhận nhiệt kế và thuốc hạ sốt, “Cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ nói không cần khách sáo rồi lập tức rời đi, Lâm Tấn Nhiễm quay lại chỗ giường Chu Chính Hiến nằm, ngồi xỏm xuống dùng nhiệt kế đo nhiệt độ cho anh.

38,5 độ, hơi sốt.

Cô xé miếng dán hạ sốt ra rồi dán lên trán anh, sau khi cô dán xong thì người trước mắt bỗng nhiên mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau. Sau mấy giây, Lâm Tấn Nhiễm quơ quơ cái giấy bọc miếng dán hạ sốt, “Anh sốt rồi.”

Lông mày của Chu Chính Hiến nhíu chặt lại, “Em chưa ngủ à?”

Lâm Tấn Nhiễm ừ một tiếng, “Anh mau ngồi dậy uống thuốc đi đã.”

Chu Chính Hiến mím môi. Ánh mắt anh vẫn dừng trên người cô, nhìn cô lấy thuốc ra cho mình, nhìn cô mở nước, nhìn sự lo lắng trên khuôn mặt cô.

“Được rồi, anh ngủ tiếp đi.” Lâm Tấn Nhiễm thấy anh uống thuốc xong thì lập tức đứng dậy, “Không nghiêm trọng đâu, ngày mai tỉnh dậy lại đo nhiệt độ lại là được... Ồ.”

Còn chưa dứt lời, đột nhiên người đàn ông trước mặt kéo tay cô lại, anh hất chăn bên cạnh lên rồi kéo cô nằm xuống. Bỗng nhiên Lâm Tấn Nhiễm không kịp chuẩn bị đã văng vàng nằm bên cạnh anh.

“Vèo.” Chu Chính Hiến lại bình tĩnh đắp chăn lên, sau đó Lâm Tấn Nhiễm cứ như vậy chung chăn chung gối với anh.

“Một mình không ngủ được, em ngủ với anh đi.”

Lâm Tấn Nhiễm: Trợn tròn mắt nói điều chỉ có thể là Chu Chính Hiến.

Tác giả có lời muốn nói: Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của bản tăng, vào lúc này sẽ nhất định có người nhảy ra, cầm súng chĩa vào đầu tôi: Lại dừng ở đoạn không nên dừng!!! Còn chưa kiểm tra thẻ mà đã muốn xuống xe rồi, ôi ôi ôi!!!

A Di Đà Phật, các thí chủ cứ bình tĩnh, đừng nói vội, sớm muộn gì miếng thịt tươi Nhiễm Nhiễm này sẽ bị ăn sạch thôi, hớ hớ hớ!

Chương 35

“Giường nhỏ quá, hay là thôi đi.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong lập tức giãy giụa muốn đứng lên. Nhưng cô vừa bắt đầu hành động, người ở phía dưới liền một tay kéo ngang hông cô, một chân vắt ngang qua giữ cả người cô lại.

Trời đất quay cuồng, Lâm Tấn Nhiễm trực tiếp bị anh ôm sang bên ngoài, sự ám áp lập tức tràn đến, mà hơi thở của anh cũng từ bốn phía bao bọc lấy cô.

Trong mùi thanh sạch mang theo hương vị nhàn nhạt của thuốc đông y, Lâm Tấn Nhiễm vùi trong ngực anh, tim bắt đầu đập nhanh.

“Giường cũng không quá nhỏ, vừa đủ.” Tiếng cười của Chu Chính Hiến từ đỉnh đầu cô truyền tới, Lâm Tấn Nhiễm khẽ ho vài tiếng, “Cái đó, em khó chịu lắm, anh buông em ra đi.”

“Ồ.” Chu Chính Hiến cũng không buông cô ra, mà kéo cô lên làm cho đầu cô có thể thò ra khỏi chăn.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt cách nhau rất gần.

Lâm Tấn Nhiễm: “..”

Thà cô lại chui xuống thì hơn.

Ôm người con gái trong ngực, cuối cùng trái tim của Chu Chính Hiến mới cảm thấy yên ổn. Anh nghĩ, anh phải thừa nhận rằng vào giờ phút này anh vẫn còn lo lắng và sợ sệt, sợ cô không ở bên anh, sợ cô không còn lo lắng chút nào cho anh nữa.

“Chu Chính Hiến.” Lâm Tấn Nhiễm mím môi, khó khăn ổn định lại tinh thần của mình, “Anh biết em là ai không? Anh hiểu rõ người anh ôm là ai không?”

Cánh tay bên hông cô siết chặt lại, “Bất kể em là ai, dù sao em cũng chính là em.”

Đều là người trong lòng anh.

“Em không phải là Chu Nhiên.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Em vĩnh viễn sẽ không phải Chu Nhiên, cho nên, nếu anh hồ thẹn với cô ấy hay còn thích cô ấy, xin anh đừng đặt nó lên người em, em không cần đâu.”

Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm nghe anh thở dài một tiếng, “Lâm Tấn Nhiễm, không lẽ em quên rồi sao, trước đây không lâu anh đã nói muốn theo đuổi em mà.”

Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ.

“Em xem, bất kể bộ dạng em thay đổi ra sao, thành người thế nào, anh đều thích em.” Chu Chính Hiến khẽ cười, “Cái này không phải quá rõ ràng à, em phải là của anh.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm hơi giật giật, “Nguyên nhân không tạo nên kết quả, anh thích em thì sao chứ, thích em thì em phải là của anh à, Chu đại thiếu gia cũng tự tin quá rồi đây.”

“Ừ, em nói cũng có lý.” Chu Chính Hiến khẽ chóng trán nhìn cô, “Vậy thì anh là của em là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm cạ lời, “Từ khi nào mà da mặt anh dày như vậy hả?”

“Nhóc con... nói tới da mặt, làm sao anh có thể sánh được với em chứ?” Chu Chính Hiến khẽ cười, “Anh còn nhớ lần đầu tiên tắm nước thuốc, có người đứng sau lưng anh ngăn người, còn không chịu không ra ngoài mà nhìn chằm chằm anh rất lâu đấy nhé.”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, cái này là lật lại món nợ năm xưa à?

“Anh đưa lưng về phía em mà, sao anh thấy em được?”

“Tự cho rằng mình che giấu tốt sao?” Chu Chính Hiến nắm cằm cô, “Anh đưa lưng về phía em nên có thể cảm nhận được đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh một cái, lập tức giễu cợt, “Vậy thì anh cũng không đứng đắn, rõ ràng trong phòng tắm thuốc có phụ nữ mà vẫn ung dung tắm rửa, sao nào, anh cố ý bày ra dáng vẻ như thế đúng không?”

“Ồ, không đứng đắn?” Anh nhìn đôi môi hồng nhạt của cô, hơi nghiêng người về phía trước, “Nếu không chúng ta làm một vài chuyện không đứng đắn nhé?”

Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm ngậy người, còn chưa kịp nói thì môi anh đã áp lên môi cô rồi.

Đây là câu hỏi sao? Mẹ anh, câu này là trần thuật mà!

Lâm Tấn Nhiễm bắt đầu lùi về phía sau, nhưng tay Chu Chính Hiến kéo eo cô, lại nhẹ nhàng giữ lấy không cho cô lộn xộn, lúc này đầu lưỡi của anh cũng cạy mở miệng cô ra mà trượt vào trong, khiến cô không thể nào tránh được.

Mùi vị của cô anh đã từng thưởng thức, nhưng ý nghĩa của lần này lại không giống những lần trước. Anh xác định bản thân mình thích Lâm Tấn

Nhiễm, nhưng vào giây phút khi biết cô là Chu Nhiên, trong lòng xuất hiện nhiều cảm xúc đan xen, nhưng đều là cảm giác vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì đây chính là cô bé của anh, cô bé anh cưng chiều nhiều năm như vậy, yêu nhiều năm như vậy...

Lâm Tẫn Nhiễm vẫn tròn tròn mắt, bởi vì cách nhau quá gần, lúc này cô lại không nhìn rõ được đôi mắt của Chu Chính Hiến, nhưng cô biết anh cũng đang nhìn cô, hai người gần bó chặt chẽ, dường như trong không khí còn nhen nhóm chút lửa.

Hơi thở của anh quá gần, quá nồng đậm, Lâm Tẫn Nhiễm vẫn luôn muốn để bản thân mình duy trì sự tỉnh táo nhưng trong lúc vô tình đã mê muội. Cơ thể của cô hơi run rẩy, một cảm giác chua xót không tên dâng lên mũi, giống như oan ức trong quá khứ tranh nhau xông ra.

Cô mạnh mẽ ép loại cảm xúc đó xuống, cũng dùng sức cắn lên môi anh một cái.

Chu Chính Hiến bị đau, lùi lại một chút, đôi mắt anh bình tĩnh nhìn cô, “Lâm Tẫn Nhiễm...”

Lâm Tẫn Nhiễm tỉnh táo nhìn anh, chỉ là gò má không không chế được đỏ ửng lên.

Dáng vẻ căm kị nhưng lại hấp dẫn người khác, cô không biết dáng vẻ của bản thân lúc này, nhưng Chu Chính Hiến bị bộ dạng của cô mê hoặc, ánh mắt của anh càng ngày càng nóng rực.

Anh nhìn chăm chăm vào môi cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “Thử lại lần nữa.”

Lâm Tẫn Nhiễm mấp máy môi, ánh mắt hơi trầm xuống, “Được.”

Chu Chính Hiến lại hôn cô.

Lần này, hai người hôn đến mức nghẹt thở, bởi vì không chỉ anh cố gắng, cô cũng bắt đầu phản công. Mà sự chủ động của cô giống như đầu độc anh, hấp dẫn tâm hồn, làm người ta chỉ muốn càng nhiều hơn...

Lâm Tẫn Nhiễm cảm giác tay của anh đang sờ dọc theo eo cô đi lên, cô không biết tay của anh còn làm gì nữa, chỉ là lúc phản ứng lại đột nhiên trước người hơi lạnh lạnh.

Anh đã mở dây lưng áo khoác tằm, mà quần áo của cô vốn ướt, lúc này ngoại trừ đồ lót ra thì không còn gì cả. Dây lưng mở ra, đương nhiên áo khoác tằm cũng mở ra theo.

Theo bản năng Lâm Tẫn Nhiễm muốn kéo áo lại, nhưng tốc độ của cô không theo kịp anh, tay của anh xuyên qua áo khoác tằm của cô, lần này anh đỡ lấy hông của cô, da thịt chạm nhau, không còn sự ngăn cản.

Da thịt dưới tay bóng loáng nhẵn nhụi, giống như loại bạch ngọc tốt nhất, Chu Chính Hiến ngừng hôn, hơi hạ tầm mắt xuống nhìn. Ánh đèn tối tăm, nhưng anh vẫn thấy được cảnh tượng mờ mờ dưới áo khoác tắm, dưới cổ là xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa là da thịt không hề che giấu được, làn da của cô vốn trắng, lúc này bộ đồ lót màu đen trên người cô càng làm tôn lên sự trắng nõn của làn da.

“Nhìn như thế còn có thể nhìn ra hoa luôn sao?” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạo một tiếng, trong sự bình tĩnh mang theo sự say mê được che giấu rất tốt, “Chu đại thiếu gia, anh nhìn thấy thân thể phụ nữ rồi hả?”

Đôi mắt Chu Chính Hiến tối sầm lại, mang theo hàm ý nguy hiểm, “Sao vậy, em nhìn thấy thân thể đàn ông rồi à?”

“Đương nhiên thấy rồi.”

Vừa dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm phát hiện eo mình bị nắm chặt, cô cong môi, đưa tay khẽ nâng cằm anh lên, “Trong phòng thí nghiệm ở trường học có bày mấy mẫu thân thể của đàn ông, em không chỉ nhìn thấy mà còn sờ rồi.”

Chu Chính Hiến híp mắt, bỗng nhiên lật người đè cô xuống giường, “À, xem ra kinh nghiệm của em rất phong phú nhỉ.”

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Cũng tạm tạm.”

Vẻ mặt Chu Chính Hiến càng lúc càng u ám, anh cười lạnh một tiếng, cắn lên cổ của cô.

Là cắn thật sự, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy anh mà dùng sức một chút nữa thì huyết quản cũng có thể bị anh làm rách. Cô khẽ rên một tiếng, suýt nữa đã chửi bậy, nhưng một giây sau, sau sự sắc bén đau đớn lại biến thành cắn thận gặm mút.

Cô nguyền rủa, hô hấp theo bản năng giống như người phía trên lại tăng thêm mấy phần.

Nụ hôn của anh dọc theo cổ đi xuống, Lâm Tấn Nhiễm không cản anh, bởi vì cô biết cô không còn muốn ngăn cản anh nữa. Cô cảm thấy tay của anh mò ra phía sau lưng cô, một tay anh mở cái nút ở phía sau nhưng mãi vẫn không mở được.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm vừa muốn mở miệng cười nhạo thì anh đã nằm xuống bên cạnh, tiếp theo thuận tiện đặt cả người cô lên trên người anh. Mà từ góc độ này, anh có thể dùng cả hai tay ung dung mở cái nút phía sau lưng cô.

“Cạch.”

Quần áo bị anh kéo một cái ném hết xuống giường, Lâm Tấn Nhiễm ngán người, “Chơi lớn vậy? Không tốt đâu, anh đang sốt đấy.”

Sự tùy ý và hờ hững của Lâm Tấn Nhiễm làm Chu Chính Hiến hơi buồn bực, trong cốt tủy của người đàn ông làm cho anh bất mãn với sự bình tĩnh của cô, anh muốn... thay đổi cảm xúc trong mắt cô.

Chu Chính Hiến nắm chặt bắp đùi của cô, một tay khác dùng sức ép cô xuống. Tay của Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng đặt lên bờ vai anh, “Chu tiên sinh, tối nay anh muốn động phòng à?”

Chu Chính Hiến kiên nhẫn nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Em nói xem.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Vẫn không nên làm thì hơn, em sợ phải chịu trách nhiệm.”

Chu Chính Hiến híp mắt lại, anh không nói nữa, chỉ là tay phải dọc theo lưng cô mò xuống, giống như sợi lông của chú mèo hoang, nhẹ nhàng chậm rãi trên chọc người ta.

Mà lần đầu tiên Lâm Tấn Nhiễm biết được, thì ra lưng của cô không chịu nổi sự trêu chọc như thế, anh vừa xoa, cô lại có phản ứng từ xương cụt vọt tới thẳng đỉnh đầu, giống như một luồng điện chảy qua vậy, tê dại, làm cho cô suýt nữa đã không nói nên lời.

Chu Chính Hiến cũng chú ý đến phản ứng của cô, anh kê môi mình vào tai cô, giọng nói trầm thấp lại gợi cảm vang lên, “Anh còn cho rằng... em đã thành tiên rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nghiêng răng, “Có loại đàn ông như Chu tiên sinh trước mắt, sao em có thể dễ dàng chống đỡ được?”

Vừa dứt lời, cô cảm nhận được tay của anh đang đi xuống dưới, anh vén lớp vải vóc kia lên, chậm rãi trượt vào từng chút từng chút một.

Cả người Lâm Tấn Nhiễm run lên, có loại cảm giác động lại dưới đáy lòng không thể giải thích nổi, cơ thể cô cứng đờ, bàn tay đặt trên vai anh theo bản năng nắm chặt lại, thậm chí ngón tay còn cắm sâu vào bả vai anh.

“Ừ, cảm nhận được.” Ánh mắt luôn dịu dàng của Chu Chính Hiến tràn ngập dục vọng, anh nhìn chằm chằm vào mặt cô, chậm rãi nói, “Vẫn may là thân thể của em không giống em, sẽ lừa người ta.”

Lâm Tấn Nhiễm cắn môi dưới, hơi chuyển động cơ thể.

Di chuyển như thế đương nhiên đã đụng phải vật nào đó đang nhô lên, cảm giác tồn tại quá lớn, nóng rực và sốt ruột.

Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy, bởi vì động tác của cô mà người đàn ông khẽ rên lên một tiếng, cô cong môi, lạnh lùng nói, “Nói tới việc không lừa người, vậy anh... hình như còn thành thật hơn nhỉ.”

Chu Chính Hiến cười lạnh, tay ở dưới lại mò vào bên trong thêm một chút.

“Um...”

Lâm Tấn Nhiễm “um” một tiếng, âm thanh này vang lên trong căn phòng yên tĩnh có vẻ ám muội khác thường. Chu Chính Hiến chỉ cảm thấy lửa nóng trên người như muốn bùng cháy, đúng lúc anh muốn hôn thì người phụ nữ phía trên đột nhiên đưa tay đặt lên cổ anh.

“Chu tiên sinh, bị bệnh không thể an phận một chút à?”

Chu Chính Hiến thấy trong mắt cô vẫn tràn ngập vẻ mềm mại, nhưng vẻ mặt cô đã trở nên lạnh nhạt, cô dặng chân ngồi trên người anh, một tay mạnh mẽ đặt lên cổ họng của anh, anh vừa cử động, cô lập tức dùng sức thêm một chút.

“Hết sốt rồi nói. Đồ biến thái!”

“Soạt.” Lâm Tấn Nhiễm vén chăn lên, thân hình trắng nõn thoáng vụt qua, một giây sau, Chu Chính Hiến đã bị một góc chăn che mặt lại.

Chương 36

Lâm Tẩn Nhiễm nhảy xuống giường, cúi người nhặt quần áo rơi tùm lum trên mặt đất, không có chần che lại, cuối cùng cô cũng thấy được thân thể ửng hồng của mình, cô mấp máy môi, nhanh chóng mặc đồ vào.

Sau khi thắt dây lưng áo choàng tắm lại, Chu Chính Hiến đã xốc chân lên, nhìn cô với vẻ mặt u ám.

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, cực kỳ “yêu thương” kéo chăn đắp lên tới tận cổ anh, sau đó lại thân mật kéo góc chăn, “Lúc bị ôm thì nên yên phận, không nên bỏ chăn ra.” Chu Chính Hiến giữ chặt tay cô, gần như là nghiền răng nghiền lợi nói, “Lâm Tẩn Nhiễm!” Lâm Tẩn Nhiễm hát tay anh ra, “Chu Chính Hiến, em cực kỳ muốn bản thân của mười năm trước thấy anh lúc này, hừm... Như vậy lúc đó em có chết cũng không hối tiếc gì cả.” Chu Chính Hiến giật mình, ngay lập tức nói với giọng khàn khàn, “Anh cũng muốn để cho bản thân của mười năm trước thấy em lúc này, khi đó chắc chắn anh sẽ không bỏ lỡ em.” Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Ồ, Chu đại thiếu gia muốn cưỡng ép thiếu nữ vị thành niên mười bốn mười lăm tuổi, ừ, tin tức lớn đấy.” Sắc mặt của Chu Chính Hiến đã trở nên nặng nề, anh nhìn Lâm Tẩn Nhiễm đi đến sân thượng mà không phải giường, “Em đi đâu?” Lâm Tẩn Nhiễm bình tĩnh móc từ túi bên cạnh ra một gói thuốc lá, quay đầu lại nói, “Sau khi làm chuyện đó hút một điếu thuốc thì cảm giác như thần tiên được tái sinh vậy.” Dứt lời, cô đi đến cửa sân thượng.

Chu Chính Hiến: “.....” Sau đó? Còn chưa bắt đầu nữa thì sau đó ở đâu ra? Còn nữa, sau khi làm chuyện đó hút một điếu thuốc là việc phụ nữ hay làm đấy à? Chu Chính Hiến nhú mày, cố gắng chịu đựng, cuối cùng xoay người rời giường.

Ở sau cánh cửa kính, Lâm Tẩn Nhiễm thấy có người đi vào nhà tắm, cô rít một hơi thuốc, cười khẽ một tiếng. Tiếp đó cô quay đầu lại, dựa vào lan can, nhìn ngọn đèn dầu hết thời phía xa xa.

Vừa nãy, cô biết rõ anh thật sự muốn, mà cô cũng suýt nữa thì rơi vào cạm bẫy dụ dỗ anh đã bày ra.

Không phải là không muốn, cũng không phải đang kháng cự. Chỉ là hơi chán chừ.

Khi anh không biết cô là Chu Nhiên, cô muốn đùa giỡn với anh. Nhưng bây giờ anh đã biết rõ cô là ai, cô còn có thể đùa được sao. Bây giờ đã dây dưa với anh, cô đâu thể thoát khỏi.

Giống như Phó Tư Nguyên đã nói, nhà họ Chu, cô không chơi được.”Phù.” Lâm Tấn Nhiễm lại rít một hơi thuốc.....”Mặc vào.” Cô không biết Chu Chính Hiến đi ra từ lúc nào, anh choàng áo khoác lên người cô, sau đó đứng bên cạnh cô.

Lâm Tấn Nhiễm đã hút thuốc xong, một tay cô chống cằm trên lan can, “Chu Chính Hiến, ngày mai về thôi.”

“Ừ.”

“Tốt quá.” Lâm Tấn Nhiễm không nói gì một lúc, lát sau cô lại đột nhiên nói, “Ôi trời! Anh không sao chứ?” Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô còn thích thú liếc xuống nửa dưới của anh.

Ánh mắt Chu Chính Hiến lóe lên, đưa tay kéo cô vào trong ngực, “Em nghĩ sao?” Lâm Tấn Nhiễm thực hiện được ý đồ nên bật cười, “Chỉ là trùng phạt nhỏ thôi, do anh không tôn trọng.” Chu Chính Hiến không thể làm gì, vươn tay chạm vào mặt cô, “Lớn lên toàn học mấy cái xấu thôi.” Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, giọng nói của anh dịu dàng, trong đó lại có chút dung túng đối với cô, bộ dáng này thật sự ngược lại với hình ảnh trong quá khứ, lúc đó anh luôn luôn dùng giọng điệu dạy dỗ trẻ con để nói với cô.”Trời lạnh, đi vào đi, anh vẫn còn hơi sốt đó.” Chu Chính Hiến ôm cô từ phía sau, chậm rãi nói, “Lát nữa đi.” Đêm dài yên tĩnh, loại cảm giác này quá ấm áp.

Cho nên... để lát nữa đi.

Ngày hôm sau.

Chu Diễm nghe theo lời dặn dò của Chu Chính Hiến, cầm hai bộ đồ tới, anh ta đã đến dưới tầng của khách sạn, lúc mới gõ cửa xong vẫn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Tại sao chỗ này lại hỗn loạn thế này, cậu chủ ngủ ở chỗ này ư? Còn nữa, gõ cửa một phòng là đủ rồi, vậy nghĩa là hai người này ở chung một phòng... Ôi, chỉ trong vòng một đêm số lượng tin tức xảy ra nhất định phải lớn như vậy à? Sau khi bấm chuông, một lúc lâu sau mới có người ra mở cửa.” Đến sớm thế.” Chu Chính Hiến đứng phía sau cánh cửa, lạnh nhạt nói một câu.

Chu Diễm: “.....” Cả đêm qua anh ta ngủ không ngon, sợ Chu Chính Hiến có chuyện gì cho nên hôm nay mới chạy đến đây sớm như vậy.” Quần áo đâu?”

“Trong đây.” Chu Diễm cầm hai cái túi bước vào trong.

Chu Chính Hiến nhận đồ, “Ừ, cậu đứng đây đợi một lát đi.”

“Được.” Chu Diễm đáp lại, lúc Chu Chính Hiến đang muốn đóng cửa lại đột nhiên chống lên cửa. Chu Chính Hiến nhìn anh ta, “Còn có chuyện gì nữa?” Ánh mắt của Chu Diễm dừng lại trên bờ môi của anh, “Cậu...” Lần theo ánh mắt của anh ta, Chu Chính Hiến đưa tay sờ sờ môi mình, có cảm giác hơi đau. Anh dừng lại, đột nhiên nhớ tới việc tối qua người nào đó hung dữ cắn môi anh.”Không có gì, va vào tường nên bị nứt thôi.”

“Hả? À à.” Chu Chính Hiến đóng cửa lại.

Chu Diễm đứng ngoài cửa một lúc, va vào tường nên bị nứt? Làm sao có thể va đến nỗi nứt như thế được, chu môi đập vào tường sao? Haha, nói dối không biết chớp mắt, cái này rõ ràng là bị cắn mà! Tối qua bởi vì trong lòng bị chân động rất lâu không thể kiềm chế được nên đến ba giờ sáng Lâm Tấn Nhiễm mới ngủ được. Cho nên bây giờ cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ.

Chu Chính Hiến liếc nhìn người nằm trong chăn, không nỡ đánh thức cô dậy.

Vì vậy anh vào nhà tắm thay đồ trước, sau khi ra ngoài, anh chứng kiến người trong chăn lăn lộn, nhưng vẫn không có dấu hiệu rời giường.

Anh nhìn đồng hồ trên tay một lúc, ngồi xuống bên giường cô. Người trước mặt vùi hết người trong chăn, chỉ để lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bên ngoài, cô nhắm mắt lại, lông mi hơi run run. Trái tim Chu Chính Hiến khẽ rung động, đưa tay véo gương mặt cô, “Dậy đi.” Trong lúc ngủ mơ, lông mày cô nhíu lại.

Chu Chính Hiến mím môi, cúi người xuống, dùng ngón cái đè lên môi cô, “Vẫn chưa muốn dậy à? Xem ra cần phải dùng biện pháp đặc biệt để gọi em rồi.” Vừa dứt lời, người phụ nữ vẫn đang nhắm nghiền mắt đột nhiên mở ra, chỉ là trong mắt cô vẫn có chút buồn ngủ.

Lâm Tấn Nhiễm đưa một tay ra, kéo bàn tay đang nắn bóp tay cô, “Em buồn ngủ lắm.”Ừ, giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Chu Diễm đang chờ ở bên ngoài, chúng ta ở trong này lâu như vậy, em đoán xem anh ta sẽ nghĩ gì.” Lâm Tấn Nhiễm vừa nhắm mắt lại cố hết sức mở ra, hai người im lặng mặt đối mặt, cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm dưới ý nghĩ “Nếu cô không dậy anh sẽ nghịch mặt cô” của anh, mặt không cảm xúc ngồi dậy.”Đây là quần áo Chu Diễm đưa, đi thay đi.” Lâm Tấn Nhiễm “Ồ” một tiếng xong nhận lấy, nhưng mà... không nhúc nhích.

Chu Chính Hiến quay đầu cầm điện thoại, lúc quay sang nhìn cô, lại thấy cô cứ ngồi như thế mà ngủ.

Chu Chính Hiến: “...” Chu Diễm đứng ngoài cửa đợi mãi mà không thấy ai đi ra, anh ta nhìn đồng hồ, haizzz... Lại sắp trễ giờ rồi.

Vì vậy cuối cùng anh ta cũng lấy hết dũng khí gõ cửa, “Việc đó... Cũng không còn nhiều thời gian nữa, hai người xong chưa?” Lâm Tẩn Nhiễm trong phòng bị tiếng đập cửa làm cho giật mình, cô đột nhiên mở mắt, lại trợn to mắt, cô cũng phát hiện người đàn ông ngồi bên cạnh giường, trên tay anh cầm điện thoại giống như đang đọc tin tức, nghe được động tĩnh của cô, lúc này mới xoay đầu lại nhìn cô.

Gương mặt dịu dàng, môi mỏng hơi mím, anh giơ tay vuốt vuốt mái tóc rối bời của cô, trầm giọng nói, “Bị đánh thức à?” Lâm Tẩn Nhiễm mơ mơ màng màng hỏi, “Phải đi rồi à?”

“Ừ, ngủ đủ chưa?” Lâm Tẩn Nhiễm ho khẽ, hơi xấu hổ nhẹ gạt đầu, “Ngủ đủ rồi.”

“Được.” Chu Chính Hiến nhìn mái tóc ngắn lộn xộn của cô, lại giơ tay ra vò vò, “Đứng dậy đi, anh đợi em ở bên ngoài.” Lâm Tẩn Nhiễm dừng một lát, ngược mắt nhìn bóng lưng đang đi ra cửa của anh. Anh không tức giận khi thấy mái tóc rối bời của cô.

Sáng sớm tóc đã đủ rối rồi, còn vò vò...”À, anh đã đo nhiệt độ chưa, còn sốt không?” Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên hỏi.”Không sao nữa rồi.” Lúc Chu Chính Hiến đi ra đến cửa liền nói, “Chắc là bởi vì ngày hôm qua đột nhiên cơ thể bắt đầu nóng nên đổ nhiều mồ hôi.” Lâm Tẩn Nhiễm: “...” Lâm Tẩn Nhiễm rửa mặt xong thì bước ra, ở đằng xa, cô nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở bậc thang đang nói gì đó. Lâm Tẩn Nhiễm nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua thì bĩu môi một cái.”Tẩn Nhiễm, với tốc độ này của cô có khi chúng ta đến muộn thật đó.” Chu Diễm thấy cô lập tức trêu chọc.

Lâm Tẩn Nhiễm gãi gãi đầu, “Ngại quá, hôm qua tôi ngủ muộn nên hôm nay không dậy được.” Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm chỉ thấy sắc mặt Chu Diễm thay đổi, “Ừ... Ngày hôm qua ngủ muộn lắm à?” Lâm Tẩn Nhiễm nghe vậy thì ngược mắt nhìn anh ta, giống cười mà như không phải cười nói, “Biểu cảm gì vậy?” Chu Diễm cười gượng, “Không có gì, khụ khụ, xe dừng trước cửa rồi, đi đến sân bay thôi.” Lâm Tẩn Nhiễm ngăn người, “Đi thẳng đến sân bay à?” Chu Chính Hiến không cản trở về gặp mặt người kia sao, ít nhất cũng phải tạm biệt.”Đáng lẽ phải vào nhà chú Minh nữa.” Chu Chính Hiến hình như biết rõ cô đang nghĩ gì, “Nhưng mà vừa nãy em ngủ, bây giờ qua đó rồi về chắc không kịp.”

“Ồ.”

“Nhưng mà như vậy cũng tốt.” Chu Chính Hiến đột nhiên nhìn cô nói.

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ giật mình, lập tức rời mắt đi. Chắc hẳn anh cũng biết, cô cũng không muốn trở về đó.

Hai người đi xuống tầng, Chu Diễm liếc nhìn bóng lưng hai người, buồn bực nói, “Tốt? Tốt cái gì?” Mấy ngày sau.

Thủ đô, nhà họ Chu.” Nghe nói Chu Chính Hiến đi Tứ Xuyên cũng dẫn cô đi theo, không phải trước kia anh ta không bao giờ dẫn theo người đi sao, lần này dẫn cô đi lại có chuyện gì xảy ra?” Lâm Tấn Nhiễm vừa thu dọn thuốc vừa nhìn Chu Duy Ân đang ở bên trong lái nhái nói, “Cậu nói cái này mấy ngày rồi, có thể yên lặng một tí được không?” Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Có tật giật mình à à?”

“Ừ, đúng là có tật giật mình đấy.” Lâm Tấn Nhiễm thản nhiên nói. “Thấy chưa, đúng là có tật giật mình thật phải không?” Sắc mặt Chu Duy Ân dần dần bình tĩnh lại, đột nhiên lại nói, “À đúng rồi Lâm Tấn Nhiễm, cô đi theo tôi đến một nơi.”

“Đi đâu?”

“Mua đồ.” Chu Duy Ân nói, “Hai ngày nữa sinh nhật chị tôi, nhưng tôi đâu biết được chị ấy thích gì, cô là phụ nữ, chắc chắn cô biết rõ hơn tôi, mau giúp tôi đi.” Lâm Tấn Nhiễm hỏi, “Chu Duẫn sao?”

“Đúng rồi, là mẹ của Triều Triều đó.”

“Ừ.” Lâm Tấn Nhiễm đẩy tay anh ta ra, “Đi với cậu thì không có vấn đề gì, chỉ là, người như cậu ngày ngày đều tặng quà cho phụ nữ, giờ lại không biết tặng gì sao?” Mặt Chu Duy Ân khẽ thay đổi, “Nói hươu nói vượn, tôi có bao giờ tặng quà lung tung cho người ta đâu.” Lâm Tấn Nhiễm sau khi nghe xong thì lẳng lẳng nhìn anh ta một cái, mới khen ngợi anh ta nói chuyện thành thật, chưa gì mà đã thay đổi rồi.

Chu Duy Ân được cô khen xong lập tức trở nên thiếu tự nhiên, lập tức nổi giận, “Được rồi được rồi, trước kia tôi từng tặng người ta rất nhiều đồ, nhưng tôi thề, gần đây ngoại trừ mua đồ cho cô, tôi không tiêu tiền vào những việc như vậy nữa.”

“À, thì ra là vậy.”

“Chính là như vậy!” Chu Duy Ân thẹn quá hóa giận kéo cô ra ngoài cửa, thuận tiện còn vẫy tay với người đằng sau, “Lão Dương, mượn người của ông một chút nhé, lát nữa cháu sẽ đưa cô ấy về.” Lão Dương

Chương 37

Chu Duy Ân lái chiếc xe thể thao của mình đến một trung tâm thương mại cao cấp.

“Cô nói tôi nên tặng cái gì, chị tôi có vẻ cũng không thiếu thứ gì cả.” Chu Duy Ân suy nghĩ.

Lâm Tấn Nhiễm, “Mặc dù không thiếu cái gì, nhưng nếu đó là quà cậu thì chắc chắn không giống nhau rồi, dù sao cậu cũng là em trai của chị ấy. Quan trọng là tấm lòng của cậu.”

Chu Duy Ân gật gật đầu, “Cô nói cũng đúng.”

Dứt lời anh ta nhìn cô từ trên xuống, “Dáng người của cô không khác chị ấy là mấy, không đúng... Chị ấy béo hơn cô một chút. Mặc kệ, cô giúp tôi thử quần áo, nếu đẹp tôi sẽ mua.”

“Quần áo gì?”

“Chị tôi thường xuyên phải tham dự các buổi tiệc, tôi biết một cửa hàng lễ phục ở tầng trên cùng, chúng ta đi chọn một bộ tặng cho chị ấy.”

Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy ý tưởng này không tồi, nhưng lúc đi vào cửa hàng đó, nhìn hàng loạt bộ lễ phục rực rỡ màu sắc, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy cô đã đồng ý quá sớm....

Loại quần áo này, thử ra thử vào có thể lột được một lớp da của cô.

“Chu thiếu, cái váy dài màu lam nhạt này rất hợp với vị tiểu thư kia, ngài xem thử đi.” Người bán hàng ở bên cạnh ân cần nói.

Chu Duy Ân vốn đang nhìn cái váy ngắn màu đen, nghe nhân viên bán hàng nói vậy bèn quay lại đánh giá cái váy đó, rồi quay sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm một vòng, “Được, mang cái này cho cô ấy thử.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đứng một bên xem điện thoại di động, đột nhiên nghe thấy giọng nói phấn khích của Chu Duy Ân, cô mới để điện thoại xuống, ngẩng đầu lên hỏi, “Chọn xong rồi à?”

“Chọn xong rồi.” Chu Duy Ân cầm cái váy đến trước mặt cô, “Cái này thế nào, có đẹp không, tôi cảm thấy rất hợp với cô.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta một cái, nhận lấy cái váy, “Phiền cậu xem lại, không phải có hợp với tôi hay không, mà là có hợp với chị cậu hay không.”

Chu Duy Ân nhú mày, “Dù sao cô cũng mặc thử nó đi.”

Lâm Tấn Nhiễm theo người bán hàng đi thử quần áo, bộ lễ phục này để lộ vai cho nên gần như cô phải cởi hết quần áo bên trong mới có thể mặc được.

“Chu thiếu, bạn gái ngài vốn đã xinh đẹp, sau khi mặc cái váy này vào, lại càng trở nên lộng lẫy.”

Chu Duy Ân ngẩn người, đỏ mặt khi nghe người bán hàng nói ra chữ “Bạn gái”, anh ta ngồi trên sofa nhìn về phòng thay đồ, cúi đầu “Ồ” một tiếng.

“Chu Duy Ân, lần sau cậu có thể chọn cái nào đơn giản một chút không, đừng để tôi phải thay đồ lâu như vậy nữa.” Một bóng người màu xanh bước ra, kèm theo đó là giọng nói của cô.

Chu Duy Ân ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là hình ảnh người con gái đang đi tới.

Váy dài chạm đất, màu xanh của chiếc váy thay đổi dần khi nhìn lên lớp voan mỏng của váy, như thể một dải ngân hà xán lạn, đẹp đến nỗi không gì sánh được. Mà so với cái váy chiếm lấy ánh mắt người khác hơn cả chính là người mặc nó. Người con gái vốn dĩ đã có làn da trắng bây giờ lại được màu sắc của cái váy tôn lên làm cho nó càng trở nên trắng sáng hơn, cô hơi mím môi, đôi mắt bình thản không gợn sóng nhìn anh ta, giống như thiên thần lướt trên mây trời mà đến.

Chu Duy Ân ngờ ngác đứng lên, “Lâm Tấn Nhiễm?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta một cái, “Đẹp quá không nhận ra đúng không, được rồi, xem ra cái váy này cũng không tồi, vậy chọn nó tặng cho chị cậu đi.”

Chu Duy Ân nhìn cô không chớp mắt, phản ứng lại chậm nửa nhịp, “Đẹp lắm, nhưng mà...” Đột nhiên không muốn đưa nó cho chị ấy nữa, mà muốn tặng cho cô.

Có điều Chu Duy Ân còn chưa dứt lời, đúng lúc đó, giọng nói của một cô gái từ phía sau truyền đến, “Em lại đây mua một bộ lễ phục, ngày kia muốn tham dự một bữa tiệc quan trọng, được rồi anh, lát nữa anh đến tìm em nhé..... Bây giờ này, chờ một chút. Cô kia, cô đang mặc cái váy của tôi sao?”

Mọi người đều sửng sốt, Lâm Tấn Nhiễm nhìn về hướng người mới tới, thấy người đó dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm cái váy trên người cô, lúc này mới kịp phản ứng lại, “Cái váy của tôi” chính là cái mà mình đang mặc.

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn người bán hàng đứng bên cạnh, chỉ thấy người nọ cũng mang vẻ mặt bối rối, “Ôi, cái váy này cũng chưa bán mà.”

“Đúng là tôi chưa mua nó.” Cô ta đi lên phía trước, “Nhưng buổi sáng tôi đã nói với quản lý của mấy người, giữ nó lại cho tôi, mấy người coi lời nói của tôi là gió thoảng bên tai có phải không? Quản lý đâu, gọi anh ta ra đây.”

Người bán hàng, “Ồ? Tôi, tôi không biết, một tiếng trước quản lý đã đi ra ngoài rồi, anh ta cũng không nói chuyện này với tôi.”

“Cho dù anh ta chưa nói cái váy này là của tôi, tôi cũng không cho phép người khác mặc thử nó.”

“Đinh Nhạc Dung, cô làm cái trò gì vậy?”

Cô ta đang vênh vác tự đắc bỗng ngẩn người, nghiêng đầu mới phát hiện người đàn ông đang đứng ở góc, “Chu Duy Ân?!”

“Vừa vào cửa đã ồn ào, cái gì gọi là cái váy của cô, cô không mua sẽ không phải là của cô.” Chu Duy Ân khó chịu liếc mắt nhìn cô ta, “Cái váy này là tôi xem trước, tôi tới trước, bây giờ là của tôi.”

Đinh Nhạc Dung trừng mắt, ánh mắt từ Chu Duy Ân chuyển sang người Lâm Tẫn Nhiễm, “Là mua cho cô ta đúng không, có niềm vui mới rồi đúng không?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn sắc mặt Đinh Nhạc Dung... Đây, đây không phải là người tình trước của Chu Duy Ân đấy chứ? Hay là, trước của trước nữa?

“Tôi mua cho cô ấy đấy, nếu không chẳng lẽ mua cho cô à?”

“Chu Duy Ân!” Đinh Nhạc Dung như bị tát một cái vào miệng, bộ dạng muốn khóc, Lâm Tẫn Nhiễm hơi hoảng sợ, vừa định nói mình với Chu Duy Ân không có quan hệ gì thì Đinh Nhạc Dung đã tóm lấy tay Chu Duy Ân, “Anh cố tình đối đầu với tôi phải không? Đùa giỡn tôi rồi lại vứt bỏ tôi, anh đắc ý lắm nhỉ?”

“Chuyện từ đời nào rồi cô còn nhắc đến.” Sắc mặt Chu Duy Ân hơi thay đổi, anh ta bối rối liếc Lâm Tẫn Nhiễm.

“Mới có nửa năm!” Đinh Nhạc Dung đột nhiên đẩy anh ta một cái, “Anh là đồ cận bã!”

“Đồ thân kinh!”

“Đồ cận bã!” “Đồ thân kinh!”

“Đồ cận bã!”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Cô có nên tránh xa một chút không?

“Dung Dung!” Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên, ngăn cản Đinh Nhạc Dung đang nóng nảy, Đinh Nhạc Dung vừa nghe thấy thì nước mắt chọt rơi xuống, cô ta quay đầu lại, thấy rõ người tới thì vội lao vào lòng người đó.

“Anh, em tức chết mất này, Chu Duy Ân là tên khốn nạn.”

“Hồ đồ!” Người nọ chính là người vừa nãy đã nói chuyện với cô ta ở bên ngoài, anh trai của Đinh Nhạc Dung – Đinh Viễn Hằng, “Em nhìn dáng vẻ của em đi, thành cái dạng gì rồi, mau xin lỗi Tam thiếu gia đi.”

Đinh Nhạc Dung ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ, “Anh còn muốn em xin lỗi, anh ta ức hiếp người khác, rõ ràng đó là cái váy của em, anh ta lại đưa nó cho cô ta, anh ta có ý lấy niềm vui mới của mình kích thích em!”

Đinh Viễn Hằng liếc nhìn Chu Duy Ân, trước kia vị Tam thiếu gia nhà họ Chu này theo đuổi em gái mình như thế nào, mà em gái mình hăm sâu vào tình cảm này bao nhiêu anh ta đều biết rõ, chỉ là, anh ta đã từng cảnh cáo, Chu Duy Ân chỉ đùa giỡn thôi, nhưng cô ta lại cố tình không nghe.

Tuy rằng bây giờ anh ta hơi tức giận, nhưng bạn thân lại ở ngay bên cạnh, cũng không tiện nhiều lời.

“Dung Dung, đừng náo loạn nữa, không thấy ở đây có rất nhiều người sao?” Đinh Viễn Hằng kéo cô ta sang một bên, ánh mắt hơi trầm xuống.

Lúc này Đinh Nhạc Dung nghe Đinh Viễn Hằng cảnh cáo mới nhìn sang bên cạnh anh ta, người đàn ông dịu dàng như ngọc, ánh mắt luôn luôn hòa nhã giờ phút này lại trở nên cẩn thận không thể giải thích.

Đinh Nhạc Dung mím môi, không phải Chu Chính Hiến và Chu Duy Ân không hợp nhau sao, cô ta mắng Chu Duy Ân, chắc hẳn Chu Chính Hiến sẽ không tức giận đâu.

Một bên khác, Lâm Tấn Nhiễm khẽ thở ra một hơi, cô duỗi tay dè lên mi tâm, sao lại trùng hợp đến vậy? Ra ngoài thử quần áo cũng có thể gặp người tình trước của Chu Duy Ân... À không, có thể là trước của trước, cũng có thể là trước của trước của trước nữa.

Đây cũng không phải là trùng hợp nhất, mà là tại sao cũng có thể gặp được Chu Chính Hiến ở đây? Nhìn tình huống này, có vẻ Chu Chính Hiến có quen biết với anh trai Đinh Nhạc Dung.

Ôi, vừa đi ra ngoài đã gặp phải vận may cút chó gì thế này?

“Chu đại thiếu gia, ngại quá, em gái của tôi hơi nghịch ngợm.” Trong lời nói của Đinh Viễn Hằng có hàm ý vui đùa, rõ ràng anh ta rất thân thiết với Chu Chính Hiến.

“Haizz, cũng chỉ là trẻ con thôi mà, nghịch ngợm một chút là chuyện bình thường.” Trong đám người Chu Chính Hiến đi tới còn có một người, anh ta là Quách Vũ Phi, cũng là một trong số những người bạn tốt của Chu Chính Hiến.

Khi hai người nói chuyện, Chu Chính Hiến lại không nói lời nào.

Đình Viễn Hằng cảm thấy hơi kỳ quái, nghiêng đầu nhìn anh, nhưng sự chú ý của Chu Chính Hiến dường như không ở trên người bọn họ, Đình Viễn Hằng nhìn theo ánh mắt của anh, phát hiện anh vẫn luôn nhìn cô gái mặc váy xanh.

Đình Viễn Hằng và Quách Vũ Phi nhìn nhau.

Đây là tình huống gì vậy, bọn họ quen biết Chu Chính Hiến lâu như vậy cũng chưa bao giờ thấy anh nhìn một người phụ nữ nào không chớp mắt.

“Anh.” Không phát hiện ra sắc mặt khác lạ của anh trai mình, Đình Nhạc Dung kéo kéo góc áo của anh ta, “Em có thể không nghịch ngợm, nhưng cái váy này em nhất định phải có, toàn bộ Bắc Kinh chỉ có duy nhất cái này thôi.”

Đình Viễn Hằng thở dài, vừa định mở miệng dạy dỗ em gái mình thì lại thấy cô gái mặc váy xanh trước đó vẫn không nói chuyện bây giờ đột nhiên mở miệng, giọng nói của cô lạnh nhạt, làm cho người khác có cảm giác giống với con người cô, hơi lạnh lẽo, “Thật ra chúng ta cũng không cần cái váy này lắm, cô đã thích như vậy thì cứ lấy đi.”

Chu Chính Hiến ở đây, nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện, hiện tại cô chỉ nghĩ làm sao để chạy thoát thân.

“Không cần cái váy này lắm là sao?” Chu Duy Ân nhìn thấy Chu Chính Hiến thì tâm trạng càng thêm khó chịu, anh ta kéo tay Lâm Tân Nhiễm, “Cái này cô mặc đẹp như vậy, chúng ta phải lấy cái này.”

Đình Nhạc Dung tức giận, “Chu Duy Ân!”

Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến cô ta.

Lâm Tân Nhiễm ho một tiếng, “Cậu chú ý một chút, đừng làm cho người tình trước của cậu hiểu lầm được không, tôi đi thay quần áo đã.”

Chu Duy Ân nhất thời nheo họng, “Cô ta, cô ta không phải...”

“Được rồi.” Lâm Tân Nhiễm tránh ra khỏi tay anh ta, cố gắng không để ý đến ánh mắt u ám của Chu Chính Hiến, đi đến phòng thay đồ lúc này.

“Ôi anh Chu!” Quách Vũ Phi trợn mắt há hốc mồm nhìn Chu Chính Hiến đột nhiên bước lên túm chặt cánh tay của cô gái mặc váy xanh, sau đó, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã kéo cô ấy vào phòng thay đồ, cuối cùng “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đình Viễn Hằng: “...”

Đình Nhạc Dung: “...”

Quách Vũ Phi: “...”

Chu Duy Ân: “Chu Chính Hiến!”

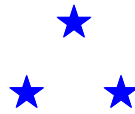
Lâm Tấn Nhiễm mặc váy dài không tiện hành động, vì thế lúc Chu Chính Hiến kéo một cái đã dễ dàng bị ngã lên ghế sofa.

Lâm Tấn Nhiễm chống tay lên ngực anh, trừng mắt nhìn, thốt ra một câu, “Làm vậy lễ phục sẽ có vết nhăn, anh đang làm khó chủ cửa hàng đấy.”

Một chân Chu Chính Hiến quỳ trên sofa, vừa vịn bao trọn cả người cô dưới cơ thể mình, anh hơi híp mắt, “Ngoài kia không phải có người muốn mua nó cho em à, nhăn thì đã làm sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Không phải mua cho em, là mua cho Chu Duẫn, em chỉ tới mặc thử thôi.”

Chương 38

Chu Chính Hiến đờ thấp cơ thể xuống, “VẬY sao, anh thấy hình như không phải như thế.”

Hô hấp của anh rất gằn, hơi nóng nhẹ nhàng phủ trên môi cô làm mặt cô nóng lên.

Lâm Tấn Nhiễm nghiêng đầu, không nhìn anh, “Đúng vậy, chẳng qua sau đó cô gái kia muốn giành bộ váy đó, Chu Duy Ân mới không lựa lời mà nói bừa.”

Chu Chính Hiến nâng mặt cô lên, lòng bàn tay đặt ở cổ cô, như có như không nhẹ nhàng ma sát, “Mua quần áo tặng Chu Duãn, em tới làm cái gì?”

Cổ Lâm Tấn Nhiễm hơi ngứa, bèn duỗi tay kéo tay anh ra, “Bị kéo đến làm người mẫu.”

Tay Chu Chính Hiến bị cô kéo ra, nhưng anh lại không buông ra mà cầm ngược lại tay cô, tay Lâm Tấn Nhiễm bé hơn nhiều so với tay anh, cứ như thế bị tay anh bao trọn.

“Đừng làm loạn, đây là phòng thay đồ, không phải nhà anh.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong liền nâng chân đá anh, nhưng cô đã quên mình đang mặc váy dài, hai chân lại bị anh mạnh mẽ áp chế, cho nên vừa nhấc chân lên được một nửa thì không nhúc nhích được.

“Chu Chính Hiến, anh đi ra đây cho tôi!” Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa của Chu Duy Ân, sau đó có người tiến lên ngăn anh ta lại.

Mọi người ở ngoài vô cùng âm ỉ, bên trong Chu Chính Hiến lại làm như không nghe thấy, cặp mắt nhìn đầu gối của người nào ở chỗ đứng quần mình.

Giọng nói của anh khàn khàn, “Ý của em là, ở nhà thì có thể làm loạn?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn theo ánh mắt của anh thì thấy được hành động bất nhã của mình, cô ho khan hai tiếng, lặng lẽ để chân mình xuống, “Anh không cần thể diện nữa à... Chu tiên sinh, có thể để em đứng lên một chút không?”

“Không thể.” Chu Chính Hiến cặp mắt nhìn xương quai xanh trắng như tuyết của cô... Không thể không thừa nhận, cái váy này rất hợp với cô, màu xanh lộng lẫy được cô phát triển đến mức độ cao nhất.

“Rất đẹp.” Nói xong anh dừng lại một chút, “Nhưng không được mặc cho cậu ta xem.”

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, muốn nói cô mặc không phải cho ai xem nhưng anh lại không cho cô cơ hội mở miệng. Anh đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi ướt át còn khẽ đảo qua khóe môi.....

Lâm Tấn Nhiễm: “.....”

Cho dù mặc đẹp, nhưng anh có cần dùng miệng khen ngợi như vậy không?

Chu Chính Hiến chăm chú nhìn cô, dường như mỗi lần thân mật với cô đều cảm thấy không khống chế được, mà đã không khống chế được lại muốn.... Chiếm lấy cô.

Nghĩ thế anh thật sự làm vậy, thời điểm anh cúi xuống lần nữa đã tiến đầu lưỡi trơn bóng vào miệng cô, tìm được cái lưỡi nhỏ nhắn của cô, quấn chặt lấy.

Lâm Tấn Nhiễm hơi cứng người lại, cô thật sự không ngờ anh dám làm thế ở đây, nhất thời cô chỉ cảm thấy hơi thở của anh tràn ngập trong khoang miệng, “Anh....”

“Suýt.” Chu Chính Hiến khẽ ngừng đầu, anh nhìn cô từ trên xuống, nói, “Đừng phát ra tiếng, bằng không bên ngoài hiểu nhầm anh mặc kệ đây.”

Lâm Tấn Nhiễm: “???”

Anh ngang nhiên kéo cô vào phòng thay đồ, đã thế còn khóa cửa lại một lúc lâu không đi ra, người làm bọn họ hiểu lầm là anh mới đúng!

Lâm Tấn Nhiễm đang định phản bác, nhưng Chu Chính Hiến đã cúi người hôn tiếp. Một tay anh giữ bả vai cô, một tay khác vốn đang nắm lấy tay cô chậm rãi dọc theo cánh tay cô hướng lên trên, cái váy này không có tay áo, vì thế anh rất thuận lợi mò từ dưới lên đến hõm vai.

Tay anh dừng lại, nhưng lại không an phận để yên đó... Anh bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, giống như trong tay mình là bảo bối, mang theo chút dịu dàng lại có chút trêu ghẹo.

Hô hấp Lâm Tấn Nhiễm hỗn loạn, trong miệng cô, lưỡi anh điên cuồng chiếm đoạt làm cho cô cảm thấy từ môi đến thân thể đều tê dại, cô cố ý muốn cắn đầu lưỡi anh, nhưng anh lại dễ dàng tránh được, sau đó lại càng điên cuồng hơn.

Lúc này ở ngoài cửa.

“Chu Chính Hiến! Nếu anh còn không ra tôi phá cái cửa này!”

“Anh Chu, anh Chu? Anh làm gì ở bên trong đây?”

“Này, chuyện gì vậy, Chu Duy Ân, cô ta không phải người tình mới của anh à?”

...

Lâm Tấn Nhiễm nghe được âm thanh ngoài cửa, da đầu cô run lên, nghiến răng phun ra mấy chữ, “Chu Chính Hiến.....”

Có lẽ lòng tốt của anh đột nhiên trỗi dậy, anh buông cô ra. Lâm Tấn Nhiễm mới có không khí để thở, vội vàng hô hấp. Mà hơi thở của người đè trên người cô cũng trở nên nặng nề.

“Anh, con mẹ nó, có phải điên rồi không?” Lâm Tấn Nhiễm hít thở không thông, muốn đẩy anh ra, nhưng mà người nọ lại đột nhiên cúi xuống, khi cô còn chưa kịp phản ứng đã cắn lên cái cổ trắng mịn của cô.

“A!”

Ngoài cửa.

“Fuck, tôi vừa nghe được cái gì?”

“Anh Chu, đừng kích động.....”

“Lâm Tấn Nhiễm! Mẹ nó! Các người không có chìa khóa sao? Mau mở cửa cho ông đây!”

“Chu Duy Ân.... khụ khụ, xin nén bi thương.”

Lâm Tấn Nhiễm vội đưa tay bịt miệng, mà người nào đó từ cắn đã biến thành mút, hô hấp nóng rực của anh phả lên làn da cô, khiến cho thân thể theo bản năng run lên từng đợt.

Một lúc lâu sau, người chôn ở cổ cô rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, trong mắt anh như có đóm lửa, anh nhìn cô, cong môi nói một câu, “Ồ bên trong lâu như vậy thì nên có lời giải thích với bọn họ.”

Lâm Tấn Nhiễm: “???”

Cái gì mà giải thích? Trên cổ có dấu hôn thì giải thích cái khi gì?

Chu Chính Hiến đứng dậy, thuận tiện kéo người bị anh đè trên sofa lên, anh đưa tay sửa lại tóc cô, “Được rồi, mau thay quần áo đi.”

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Tấn Nhiễm bình thường mang vẻ lạnh nhạt bây giờ lại có thêm chút đỏ ửng không thể giải thích, Chu Chính Hiến không nhìn được véo véo mặt cô. “Anh đi ra ngoài trước nhé.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Nói thừa.”

Lâm Tấn Nhiễm đuổi Chu Chính Hiến ra ngoài, đứng ở cửa hoảng hốt gọi người bán hàng vào. Cô mím môi thay quần áo, loáng thoáng nghe được giọng nói tức giận của Chu Duy Ân ở bên ngoài, sau đó là giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của người nào đó đáp lại.

Thay xong cái váy, Lâm Tấn Nhiễm điều chỉnh tốt biểu cảm rồi mới ra khỏi phòng thay đồ.

Cửa vừa mở ra, ánh mắt của những người bên ngoài đều tập trung lên người cô. Ánh mắt uất ức của Chu Duy Ân, vẻ mặt bình tĩnh của Chu Chính Hiến, và vẻ mặt mông lung của mấy người còn lại. Nhất là khi nhìn thấy vết tích đỏ sẫm trên cổ cô.

“Chào cô.” Ánh mắt Quách Vũ Phi không dấu nổi tò mò, “Kính mời không bằng ngẫu nhiên gặp, buổi tối chúng tôi có hẹn đi chơi, cô đi cùng nhé?”

Vừa dứt lời Quách Vũ Phi liền phát hiện ánh mắt thần nhiên của thiếu gia nào đó dừng trên người mình, anh ta ho một cái, “À, tôi thay Chu đại thiếu gia mời cô.”

“Không được, tôi còn có công việc.” Lâm Tấn Nhiễm cười với Quách Vũ Phi, “Tôi đi trước.”

Quách Vũ Phi, “À à à...”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ gật đầu với mọi người, lập tức đi ra khỏi cửa hàng lễ phục.

Cô vừa đi, Chu Duy Ân cũng lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Đình Nhạc Dung, “Chu Duy.....”

“Em quay lại đây.” Đình Viễn Hằng giữ cô ta lại, “Đừng tự làm mình mất mặt nữa.”

Đình Nhạc Dung: “...”

Đình Nhạc Dung âm ỉ một lúc rồi cuộc cũng chịu rời đi, cuối cùng, trong cửa hàng chỉ còn lại ba người đàn ông cùng với người bán hàng đứng run rẩy ôm cái váy ở góc.

“Anh Chu, thành thật khai báo, vừa rồi anh đã làm gì cô gái kia vậy?” Quách Vũ Phi khoác tay lên vai anh, một bộ dạng rất lưu manh.

“Quen biết hơn hai mươi năm, chưa từng thấy cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn một người phụ nữ.” Đình Viễn Hằng cong môi, “Sao vậy, đây là khắc tinh à?”

“Khắc tinh?” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Có lẽ vậy.”

Quách Vũ Phi và Đình Viễn Hằng trao đổi ánh mắt, “Thích lắm à?”

Chu Chính Hiến không trả lời, sải bước đi ra ngoài. “Sắp đến giờ rồi, người hẹn hẳn là đến rồi.”

“Bây giờ ai thêm quan tâm người đó đã đến hay chưa, trọng điểm bây giờ là anh, Chu đại thiếu gia, rồi cuộc cũng bắt đầu nói chuyện yêu đương rồi.” Quách Vũ Phi lớn tiếng nói.

Chu Chính Hiến dừng bước, quay đầu nhìn anh ta, “Đối với cô ấy không phải bây giờ mới bắt đầu, mà là vẫn luôn nhớ mong.”

Quách Vũ Phi: “...”

Đình Viễn Hằng: “...”

Lâm Tấn Nhiễm đi bộ, phía sau vẫn luôn có người đi theo cô.

“Lâm Tấn Nhiễm.” Người phía sau đột nhiên nói, “Có phải cô với anh ta đang ở bên nhau không?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, xoay người nhìn anh ta....

“Vừa rồi trong phòng thay đồ hai người đã làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, vừa rồi ở trong phòng thay đồ sao.....

Cũng không làm cái gì to tát, chỉ có anh đùa giỡn lưu manh mà thôi.

Thấy Lâm Tấn Nhiễm trầm mặc giống như đang nhớ lại tình huống trong phòng thay đồ, trong lòng Chu Duy Ân càng thêm chua xót, “Nếu cô không phải ở bên anh ta, vậy cô xem xét tôi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

“Tôi biết cô vẫn cảm thấy tôi không đứng đắn, cho nên mặc kệ tôi nói gì cô cũng chưa từng để trong lòng.” Chu Duy Ân tiến lên, cầm lấy tay cô, “Nhưng bây giờ tôi rất nghiêm túc, tôi thực sự thích cô.”

Lâm Tấn Nhiễm lặng lẽ rút tay ra, “Tôi... Thật xin lỗi, Tam thiếu, tôi không có tình cảm với cậu.”

“Vậy cô có tình cảm với ai, Chu Chính Hiến sao?” Chu Duy Ân tức giận nhìn cô, “Tôi kém anh ta ở điểm nào chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm bất đắc dĩ lắc đầu, ngay từ đầu cô đã xem anh ta là bạn bè, là em trai, cho nên không có suy nghĩ nào khác về anh ta, trong lòng cô sự tồn tại của anh ta với Chu chính Hiến không giống nhau.

“Cậu còn nhỏ.”

“Tôi còn nhỏ?” Chu Duy Ân cao giọng nói, “Tôi chỉ nhỏ hơn cô hai tuổi, hai tuổi đã làm sao chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm ho vài tiếng, suy nghĩ một lúc rồi cuộc cũng tìm được một cái cớ, “Ừ... là như thế này, con người tôi thật sự không thích tình cảm chị em, tôi thích mấy ông chú hơn.”

Chu Duy Ân: “...”

“Cho nên em trai à, hai chúng ta không thích hợp.”

Chu Duy Ân, “Tôi.....” Mẹ kiếp, không sinh sớm vài năm là một sai lầm lớn.

“Về đi.” Lâm Tấn Nhiễm như trưởng bối vỗ vỗ vai anh ta, “Tìm một đối tượng tốt để mà yêu đương đi, thật ra Đinh Nhạc Dung ban nãy cũng không tệ, tôi thấy cô ta rất thích cậu.”

“Tôi không thích cô ta.” Chu Duy Ân rầu rĩ đáp lại, “Tôi chỉ thích cô.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Nhưng cậu phải hiểu, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Thật ra những điều này là cái cốt của cô, cái gì tuổi tác cái gì ông chú.....” Chu Duy Ân nhìn về phía cô, “Sự thật là cô thích Chu Chính Hiến đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm im lặng, không trả lời.

“Cô nói đi, cô có thích anh ta không?”

Cô mấp má môi, xoay người đi về ngã tư phía trước, “Tôi có thích Chu Chính Hiến hay không là việc của tôi, người khác không cần phải biết.”

Thích?

Không thích?

Cô cũng muốn mình không rung động, nhưng nó là trái tim, bản thân không thể khống chế được.

Chương 39

Từ sau hôm Chu Duy Ân thổ lộ, đã mấy ngày rồi Lâm Tẫn Nhiễm không gặp anh ta. Không gặp cũng tốt, muốn từ từ phai nhạt tình cảm thì đây là biện pháp tốt nhất.

Haizz, hẳn là thằng nhóc này có thể tự mình làm rõ tâm tư, nhiều năm như vậy phụ nữ chỉ cần anh ta ngoắc tay là đến, bây giờ gặp phải cô thản nhiên hờ hững như thế sẽ sinh ra tâm lý phản nghịch, không có được thì không thoái mái.

Sau khi trở lại trường học, Lâm Tẫn Nhiễm lại bắt đầu cuộc sống mỗi ngày ba nơi trên một con đường. Xế chiều ngày đó, cô cùng hai người bạn cùng phòng đến nhà ăn ăn cơm.

“Reng reng reng...” Lâm Tẫn Nhiễm vừa đi vừa lấy điện thoại ra, “Alo?”

“Sư tỷ, chị đang ở đâu?”

Lâm Tẫn Nhiễm nói, “Đang đi đến nhà ăn khu A, sao vậy?”

“À, khu A đúng không, sư tỷ đứng nguyên tại chỗ chờ em, đừng nhúc nhích.”

Lâm Tẫn Nhiễm dừng một chút, cô nhìn bốn phía, “Có chuyện gì thì nói đi.”

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, em lập tức đến ngay.” Ngô Quý Đồng nói xong liền vội vã cúp điện thoại.

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Dao Dao, “Ai vậy?”

“Ngô Quý Đồng.”

“Ồ, đàn em này thân thiết với cậu thật đấy.” Dao Dao khẽ cười, “Làm sao vậy, cậu ta muốn đi ăn cơm với chúng ta à?”

“Không biết.” Lâm Tẫn Nhiễm suy nghĩ, “Có lẽ là vậy.”

Viên Thanh gật đầu nói, “Chúng ta có cần đợi cậu ta không?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn đồng hồ, nghĩ người nọ chắc chắn là lại nhàm chán không có việc gì làm mới kiếm chuyện chơi đùa, vì thế nói, “Không cần, chúng ta đi thôi.”

Ba người mới đi được vài bước, phía sau liền truyền đến tiếng kêu của người nọ, “Su tử, su tử, em ở đây! Không phải nói chị chờ em à, sao chị lại đi trước như vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm không biết làm sao, vừa quay đầu định mắng cho cậu ta ngậm miệng, lại phát hiện cậu ta ngồi ở trong xe.... Mà người ngồi ở vị trí lái xe, là Chu Chính Hiến.

Lâm Tấn Nhiễm nhất thời nghẹn họng, đây là tổ hợp gì đây?

“Ôi! Fuck! Tấn Nhiễm, nam thần của tôi... A, không phải, là bạn trai cậu!” Dao Dao ôm mặt hét chói tai.

Lúc này Lâm Tấn Nhiễm cũng khiếp sợ, Chu Chính Hiến rất ít khi tự mình lái xe lúc đi ra ngoài, hôm nay tại sao anh lại rảnh rỗi đi đến trường học của cô, buồn cười hơn là, vì sao Ngô Quý Đồng lại ở trên xe anh?

“Su tử, su tử.” Ngô Quý Đồng nhô toàn bộ đầu ra cửa xe gọi, bởi vì giọng cậu rất lớn lại thêm chiếc xe thể thao có giá trị xa xỉ, bởi vậy thu hút vô số ánh mắt nhìn Chu Chính Hiến và Ngô Quý Đồng.

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, cái khí gì thế này, lại còn lái xe tới đây khoe khoang sự giàu có.

Lại đây.

Người ngồi ở vị trí lái xe ngoắc ngoắc tay với cô, anh không phát ra âm thanh, nhưng nhìn khẩu hình miệng của anh, Lâm Tấn Nhiễm biết anh đang nói cái gì.

Cô hơi cứng người, suy nghĩ một lát rồi vẫn đi lên phía trước, cô đứng ngoài cửa xe bên ghế lái của Chu Chính Hiến, “Anh tới đây làm gì?”

Chu Chính Hiến thản nhiên nói, “Gặp em.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Vậy tại sao lại đi cùng với cậu ấy?”

Ngô Quý Đồng không vui, “Su tử, ý chị là gì?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Anh không quen đường trong trường em nên mới để cậu ấy dẫn đường.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Anh tìm em chỉ cần gọi điện thoại là được rồi.”

Vừa dứt lời, tay Chu Chính Hiến đang đặt ở tay lái đột nhiên đưa ra nắm lấy tay cô. Hành động này của anh cực kì tùy ý, dường như không phải chuyện to lớn gì nhưng lại làm cho hai người ở phía sau Lâm Tấn Nhiễm hoảng hốt.

Lâm Tấn Nhiễm thản nhiên cup mắt, mà anh lại bình tĩnh thu tay về, “Sợ em đang trong giờ học nên không gọi, ừ... thuận tiện khiến em bất ngờ.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Khiếp sợ thì đúng hơn.”

“Được rồi, hai người không cảm thấy mệt à?” Ngô Quý Đồng nói, “Sur ty, nhanh lên xe đi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm, em đói muốn chết rồi.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, cũng nói, “Lên xe đi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hai người đói bụng thì tự đi ra ngoài ăn đi, buổi tối em còn có tiết học, đi ra ngoài ăn sẽ muộn giờ.”

Ngô Quý Đồng khó hiểu, “Tiết học nào, làm gì có.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn cậu, “Đừng có ồn ào.”

“Được rồi, không đi ra ngoài ăn cơm cũng không sao.” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Mọi người đợi một chút, anh đi đỗ xe.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hả?”

“Ăn ở trường em cũng được.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Đang là thời điểm ăn cơm trưa nên trong nhà ăn có rất nhiều người, Lâm Tấn Nhiễm trầm mặc đi phía trước, bên cạnh là hai người bạn cùng phòng. Phía sau ba bước, Chu Chính Hiến và Ngô Quý Đồng đi theo các cô.

“Chu tiên sinh, nhà ăn trường chúng tôi thật ra cũng có rất nhiều món ngon đặc sắc, như món bánh mật kia, anh đừng nghĩ nó chỉ là bánh mật bình thường, hương vị của nó thật sự rất tuyệt.”

“Ấy ấy ấy, còn có món này, ở bên ngoài chắc chắn là không có được hương vị như ở đây, đây là bí kíp của đầu bếp trường chúng tôi đấy.”

...Ngô Quý Đồng giới thiệu hết sức nhiệt tình, mà Chu Chính Hiến cũng chăm chú lắng nghe, đôi khi anh còn có hứng thú đặt một vài câu hỏi. Những lúc như thế Ngô Quý Đồng hận không kéo đầu bếp của trường đến trước mặt Chu Chính Hiến.....

Lâm Tấn Nhiễm mặt không cảm xúc liếc nhìn mọi người xung quanh, lặng lẽ quay đầu lại, “Thôi được rồi, tùy tiện chọn món đi.”

Hôm nay Chu Chính Hiến mặc quần áo thường ngày, so với lúc anh mặt âu phục thì gần gũi hơn. Cho dù là thế, dựa vào bộ dạng của anh đứng trong nhà ăn người đến người đi cũng thu hút không ít sự chú ý.

“Ôi, người đó có phải là người đàn ông trong đoạn video lúc trước không?” Bên cạnh đột nhiên có người nói thầm, “Đúng vậy, cậu xem Lâm Tấn Nhiễm không phải cũng ở đây sao, người đó là bạn trai cô ấy đấy.”

“Wow... ở ngoài còn đẹp trai hơn trong video nữa.”

“Tự nhiên lại thấy nam sinh trường chúng ta cũng không được đẹp cho lắm.”

Dao Dao kéo kéo cánh tay Lâm Tẫn Nhiễm, “Này, lát nữa cậu mời bạn trai ăn cái gì hả?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn cô ấy, “Vừa rồi ở kí túc xá không phải nói muốn ăn móng giò nướng à, không cần để ý anh ấy, chúng ta muốn ăn cái gì thì cứ ăn.”

Nói xong, Lâm Tẫn Nhiễm bị Dao Dao hung dữ trừng mắt, “Trước mặt bạn trai nam thân của cậu mà còn ăn móng giò nướng? Da mặt cậu dày đến nỗi bom nguyên tử bắn không thủng phải không?”

Lâm Tẫn Nhiễm liếc mắt nhìn cô ấy, Dao Dao tiếp tục nói, “Hôm nay chúng ta phải giữ hình tượng thực nữ, móng giò cái gì, như vậy sẽ rất thô lỗ, hôm nay chúng ta phải tiếp đón thật chu đáo.”

“Chu đáo cái gì?” Lâm Tẫn Nhiễm mặt không cảm xúc, “Cậu định mở bình rượu vang đỏ ở đây hả?”

Dao Dao chớp chớp mắt, nghiêm túc nhìn về phía Viên Thanh, “Trường chúng ta có bán rượu vang đỏ không?”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

“Ngô Quý Đồng nói thức ăn ở đây khá ngon, em muốn ăn gì?” Người đàn ông phía sau đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay của Lâm Tẫn Nhiễm, Lâm Tẫn Nhiễm ngừng bước, quay đầu lại nhìn anh.

Chỉ thấy người phía sau ra hiệu cho cô nhìn tiệm mì gần đó, “Đây là tiệm mì có tiếng ở đây sao? Nhiều người xếp hàng như vậy.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn hàng người đang xếp hàng trước cửa, “Ừ, thức ăn ở đây cũng được.” Dứt lời, cô giã tay ra, nhưng anh lại nắm rất chặt, không có ý định buông tay.

“Em muốn ăn à?” Chu Chính Hiến nhẹ nhàng nói, “Muốn ăn thì để anh đi xếp hàng.”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, anh nói cực kỳ nghiêm túc, hỏi cô cứ như thế... Hai người bọn họ là một đôi tình nhân. Lâm Tẫn Nhiễm mấp máy môi, “Em...”

“Ăn đi ăn đi, chúng ta cùng nhau xếp hàng!” Dao Dao ở bên cạnh lớn giọng nói, “Tẫn Nhiễm, không phải cậu rất thích tiệm mì này à, nếu không phải vì bình thường đông người, tớ cảm thấy chắc chắn mỗi ngày cậu sẽ ăn ở đây.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn cô ấy, “.... Thôi bỏ đi, mất thời gian xếp hàng lắm.”

“Không sao.” Đột nhiên Chu Chính Hiến đưa tay dịu dàng xoa đầu cô, “Ngoan ngoan qua bên kia ngồi đi, để anh mua cho.”

Lâm Tẫn Nhiễm giật mình, “Hả?”

“Ôi chào.” Dao Dao chọt cọt vào vai Viên Thanh, “Cậu có người thấy mùi thức ăn cho chó không?”

Viên Thanh rất phối hợp vỗ vỗ vai cô ấy, “Người thấy được, còn rất nồng là đằng khác.”

Chu Chính Hiến khẽ cười với bọn họ, “Hai người cũng đi qua đó ngồi đi, muốn ăn gì cứ nói với tôi.”

“Sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, anh tới trường chúng em đương nhiên phải để chúng em tiếp đãi rồi.” Dao Dao lập tức nói, “Em thấy đôi tình nhân hai người nên ngồi ở đây đi.”

“Không sao đâu.” Chu Chính Hiến rõ ràng rất vừa lòng với ba chữ “Đôi tình nhân”, vì vậy mà giọng điệu nói chuyện với Dao Dao cũng tốt lên không ít, “Không cần phải khách khí với tôi, ngày thường ở trường làm phiền các cô chăm sóc cho cô ấy.”

Mà “cô ấy” được nhắc đến bây giờ còn đang đứng bên cạnh mang vẻ mặt mờ mịt.

Dao Dao và Viên Thanh nhìn nhau, cả hai đều mang vẻ mặt “hôm nay bị thức ăn cho chó làm no rồi”: “Không phiền không phiền, đây là vinh hạnh của chúng em!”

Cuối cùng vẫn là ba người Lâm Tấn Nhiễm, Dao Dao, Viên Thanh đi tìm chỗ ngồi đợi, còn Chu Chính Hiến với Ngô Quý Đồng đi xếp hàng. Các quán ăn trong trường học rất nhiều, miễn là quán có thức ăn ngon đều có một hàng dài người phía trước, mà người xếp hàng ở tiệm mì này còn nhiều hơn. Lâm Tấn Nhiễm nhìn bóng dáng Chu Chính Hiến phía xa xa, khóe miệng khẽ cong lên.

Có lẽ đây vẫn lần đầu tiên Đại thiếu gia nhà họ Chu phải xếp hàng cùng nhiều người như vậy để mua thức ăn, hình tượng này thật sự rất mới mẻ.

“Thôi, được rồi, đừng có dùng nụ cười si mê ấy nhìn bạn trai của cậu nữa.” Dao Dao ôm ngực, “Tốt xấu gì cậu cũng nên suy nghĩ cho chó độc thân như bọn tớ chứ.”

Lâm Tấn Nhiễm thu hồi ánh mắt, “Bọn họ sắp lấy được thức ăn rồi, thức ăn cho nhiều người như vậy sợ là hai người không bê nổi, để tớ đi qua giúp một chút.”

Dao Dao, “Bạn cùng phòng gả ra ngoài như bát nước đổ đi.”

Viên Thanh, “Đồng ý.”

Lâm Tấn Nhiễm, “???”

Ở phía bên kia, Chu Chính Hiến và Ngô Quý Đồng chỉ cách vài người nữa là đến lượt.

“Chào, chào anh.” Bỗng nhiên có người kéo kéo vạt áo của Chu Chính Hiến, anh nhìn sang thì thấy một nữ sinh mang vẻ mặt đỏ bừng ở ngay bên cạnh. Anh nhìn về phía sau cô ta, lập tức thấy ba nữ sinh khác đứng cách đó không xa mang vẻ mặt bất quá nhìn về hướng này.

Dường như đã hơi hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Cái đó, có thể cho em số điện thoại của anh không?” Quả nhiên, cô ta đang muốn làm quen.

Chu Chính Hiến còn chưa nói gì, Ngô Quý Đồng ở phía sau đã lên tiếng, “Ôi chao, thì ra là muốn xin số điện thoại, bộ dạng rất đáng yêu.”

Cô gái nghe Ngô Quý Đồng khen như vậy, mặt càng đỏ hơn. Vừa rồi cô ta và bạn cùng phòng đi ăn cơm, không nghĩ tới lại thấy được người đàn ông này đang xếp hàng.

Anh chỉ bình tĩnh đứng trong đám người nhưng dường như bộc lộ hết tài năng, vô cùng đẹp trai, lại có loại khí chất mà người bình thường không có. Bọn họ vừa nhìn qua đã không khống chế được trái tim, sau đó lại bị bạn cùng phòng liên tục xô đẩy, rốt cuộc lấy hết can đảm đi tới đây.

Giáo viên cấp 3 thường nói, lên đại học sẽ có rất nhiều trai đẹp để lựa chọn. Cô ta đã học đại học gần một năm, thế nhưng chưa từng nhìn thấy trai đẹp. Hôm nay cuối cùng cũng gặp được, quyết định mặt dày đi xin số điện thoại của người ta.

Chương 40

Anh mắt cô gái sáng ngời nhìn Chu Chính Hiến, khước miệng anh hơi cong lên, vô cùng lịch sự nói, “Chuyện này tôi không thể tự mình quyết định được.”

“Hả?” Cô ta ngẩn người, không hiểu lắm.

“Gia giáo nghiêm.” Chu Chính Hiến quay đầu nhìn về phía Lâm Tấn Nhiễm, lại phát hiện Lâm Tấn Nhiễm đang đi tới đây, ánh mắt anh trở nên dịu dàng, “Cô hỏi cô ấy xem có thể cho cô không, cô ấy đồng ý rồi hẵng nói.”

Cô ta mang vẻ mặt mơ hồ nhìn theo anh thì thấy một cô gái tóc ngắn xinh đẹp đi về phía này, ánh mắt lạnh lùng, dễ nhận ra là người không dễ chọc vào.

Cô ta cứng đờ, nháy mắt hiểu được đây là hoa đã có chủ, “Ôi, ôi, anh đã có bạn gái.....”

“Anh chỉ vào người em làm gì?” Lúc này Lâm Tấn Nhiễm đã đi đến nơi, cô liếc Chu Chính Hiến một cái, lại nhìn cô gái đứng bên cạnh anh, “Sao vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi, nhưng cô không biết vẻ mặt lạnh lùng của mình đã khiến cô gái kia cho rằng mình đã gặp phải chính thất lợi hại.

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhíu mày, thấy sắc mặt cô gái kia lúc đỏ lúc trắng, khẽ cười, “Chu Chính Hiến, anh làm gì vậy? Nhìn xem, cô ấy bị dọa rồi kìa.”

Chu Chính Hiến buồn bã nói, “Không phải anh dọa, là em dọa.”

Lâm Tấn Nhiễm nghi ngờ nhìn sang Ngô Quý Đồng, “Chị đã làm gì?”

Ngô Quý Đồng cười hì hì, bộ dạng cậu chính là “chuyện nhà hai người tự đi mà giải quyết”.

Lúc này, cô gái xấu hổ lùi lại, “Cái đó..... Tôi không biết, ngại quá.”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, rõ ràng là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Không có chuyện gì đâu.” Chu Chính Hiến kéo cô đến bên cạnh anh, cúi đầu nói, “Sao lại tới đây, không phải nói em ngồi đó chờ sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, “Em tới cầm giúp anh.”

“Còn sợ anh không cảm được à?” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Muốn đến đơi cùng anh cứ việc nói thẳng.”

Lâm Tấn Nhiễm: “....”

Cô gái đứng bên cạnh hoàn toàn không được ai để ý đến nhìn hai người anh anh em em, lặng lẽ chạy về phía bạn cùng phòng cách đó không xa.

Bạn cùng phòng, “Sao tớ cứ thấy quen quen, để tớ nghĩ lại xem, đúng rồi đó là Lâm Tấn Nhiễm.....”

“Hả? Lâm Tấn Nhiễm là ai?” Cô gái vừa nãy muốn xin số điện thoại hỏi.

“Đàn chị nghiên cứu sinh năm nhất, lúc trước cậu không xem video rất hot của trường chúng ta à, người đàn ông đó là bạn trai chị ấy.”

“Video gì, tớ không thấy. Mà sao cậu không nói sớm? Mất mặt chết mất thôi!”

“Ôi trời... Tớ quên mất.”

“Rõ ràng là cậu ném tớ vào hồ lửa mà.” Dứt lời, ánh mắt cô ta lại lưu luyến không rời nhìn sang Chu Chính Hiến, “Nhưng mà thật sự rất đẹp trai, tớ vừa nghe thấy anh ấy nói chuyện với bạn gái, giọng nói siêu dễ nghe.”

“Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa.” Bạn cùng phòng vỗ vỗ vai an ủi cô ta, “Xem ra bọn họ rất ân ái, thế mà lúc trước đám người Hà Chân luôn khăng định Lâm Tấn Nhiễm bắt cá hai tay, à, trong điện thoại tớ vẫn còn cái video đó, có muốn xem không?”

Cô ta trợn mắt nhìn bạn mình, “Đúng là tự làm mình ầm ức mà!”

Cuối cùng cũng lấy được thức ăn, năm người ngồi xuống ăn mì.

Lâm Tấn Nhiễm phát hiện ngoại trừ Chu Chính Hiến, dáng vẻ ăn cơm của mấy người còn lại khác hẳn với ngày thường, có thể nói là đặc biệt ra vẻ.

“Của anh là phần cay à?” Lâm Tấn Nhiễm ăn vài đũa, lơ đãng nhìn qua mới thấy trong bát mì của Chu Chính Hiến có vài miếng ớt nhỏ.

Chu Chính Hiến chuẩn bị ăn, anh nhìn xuống, “Quý Đồng nói ăn thế này mới ngon.”

Ngô Quý Đồng vội vàng giải thích, “Như vậy mới đúng mùi vị mà.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý Ngô Quý Đồng, mà liếc mắt nhìn Chu Chính Hiến, “Mấy hôm trước lão Dương nói dạ dày anh không tốt, gần đây không được ăn quá cay, anh quên rồi à?”

Chu Chính Hiến ngừng đũa, “Bây giờ ăn cũng không sao nữa rồi.”

“Không được.” Ngữ khí nói chuyện của Lâm Tấn Nhiễm rất nghiêm túc, “Em đi mua lại phần khác cho anh.”

Ba người ngoài cuộc ở bên cạnh: Hôm nay thật đáng giá, có thể nhìn thấy Lâm Tẫn Nhiễm quan tâm chăm sóc người ta như vậy.

“Không cần.” Chu Chính Hiến nói.

Lâm Tẫn Nhiễm nhú mày, “Không cần? Em là bác sĩ hay anh là bác sĩ?”

“Em.” Chu Chính Hiến nở nụ cười nuông chiều, sau khi nói xong cầm lấy bát mì của mình đổi với bát của Lâm Tẫn Nhiễm, “Của em không cay, anh ăn nó là được rồi.”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt ửng hồng của người bên cạnh, sau khi ăn xong còn bình tĩnh đánh giá, “Rất ngon.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “... Bát đấy em ăn rồi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến cũng không thấy có gì không ổn, anh nhìn cái bát trước mặt cô, “Cái đó anh còn chưa có động vào, em ăn đi. Ừ... Hay em cũng không ăn cay?”

“Không phải...” Lâm Tẫn Nhiễm vội vàng cúi đầu, “Em có thể ăn cay.”

Hiện tại vấn đề không phải là có ăn được cay hay không, mà là anh lại đi ăn phần mà cô đã ăn, trong bát vẫn còn sợi mì mà cô cắn đứt...

“Ồ, sư tử, chị đỏ mặt đấy à?” Ngô Quý Đồng nhìn cô, thấy cô không những đỏ mặt mà lỗ tai cũng phồng hồng.

Lâm Tẫn Nhiễm lườm Ngô Quý Đồng.

Ngô Quý Đồng cười ha hả, cậu nói với Chu Chính Hiến, “Lần đầu tiên tôi thấy chị ấy đỏ mặt đấy, tôi còn tưởng trên đời này không có ai có thể làm chị ấy lộ ra vẻ mặt của một cô gái như thế chứ.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Thật sao?”

Lâm Tẫn Nhiễm, “Không phải.”

“Không phải cái gì chứ.” Ngô Quý Đồng không sợ ăn đòn tiếp tục nói, “Từ lúc chúng ta quen biết đến giờ em thấy không ít người theo đuổi chị đâu, cũng chưa từng thấy ai có thể làm chị đỏ mặt. Không những thế, chị còn dùng những lời nói tàn nhẫn để từ chối người ta.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, cô phát hiện anh đang nhìn mình thì không được tự nhiên trừng mắt với anh.

Cái trừng mắt này mang theo ý tức giận như cô gái nhỏ xinh đẹp, đáy lòng Chu Chính Hiến tràn ngập sự mềm mại, rung động và ấm áp.

“Đúng đúng đúng, hơn nữa cuộc sống ở trường không khác Diệt Tuyệt Sư Thái¹ là bao.” Dao Dao cũng không nhịn được xen vào, “Suýt nữa đã bái

đường thành thân với mấy quyển sách trong thư viện rồi. May mà bây giờ có nam thần như anh xuất hiện, cứu vớt cuộc đời cậu ấy.”

(1) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung. Bà được mô tả là chưởng môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, võ công thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm, nổi danh cùng báu vật trấn sơn Ý Thiên kiếm. Đồng thời, bà cũng nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh lại quá độc ác, lạnh lùng nên đến chết vẫn không chịu đứng hàng Minh Giáo và cũng không chịu nhận lấy sự giúp đỡ của Trương Vô Kỵ, khi đó là giáo chủ của giáo phái này.

Lâm Tẫn Nhiễm, “... Mấy người ăn no rồi đúng không?”

“Chưa chưa chưa, còn chưa ăn được mấy.” Dao Dao vội cười hì hì rồi tiếp tục động đũa.

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Ngô Quý Đồng vô cùng hào hứng, “Tôi còn biết rất nhiều chuyện liên quan đến sư tỷ.”

Ánh mắt Lâm Tẫn Nhiễm như mũi tên bắn tới, “Ngô Quý Đồng, có tin ngày mai cậu không nhìn thấy dao phẫu thuật luôn không?”

Ngô Quý Đồng rụt cổ, làm bộ “Em đang sợ hãi” nhìn Chu Chính Hiến.

Chu Chính Hiến cười cười, duỗi tay vén mấy sợi tóc rủ xuống ra sau tai Lâm Tẫn Nhiễm, “Tính cô ấy như vậy, mong mọi người thứ lỗi.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “???”

Ngô Quý Đồng: Biểu cảm lạnh nhạt.

Dao Dao, Viên Thanh: Bóng đèn đá cái bàn thức ăn cho chó này.

Cơm nước xong xuôi, Chu Chính Hiến rút cuộc thỏa mãn lái chiếc xe thể thao kia rời đi, Lâm Tẫn Nhiễm kéo Ngô Quý Đồng lại hỏi, “Sao anh ấy lại có số điện thoại của cậu?”

“Em cũng không biết.” Nói xong, Ngô Quý Đồng cẩn thận suy nghĩ lại, “Đúng rồi, có một lần em gọi điện nói cho chị chuyện của Hà Chân và Trần Húc Dương, lúc đó anh ấy là người nghe máy.”

“Cái gì?”

“Đừng hỏi em tại sao anh ấy lại nghe điện thoại của chị, chuyện này chỉ có hai người mới biết, em chỉ kể lại chuyện chị bị người ta gây chuyện rồi nói xấu ở trường với anh ấy.” Ngô Quý Đồng nói, “Nghe xong anh ấy chỉ bảo chuyện này để anh ấy giải quyết, sau đó trên mạng có video anh ấy xuất hiện tại cửa phòng chị, à đúng rồi, khi đó trên mạng còn có thủy quân, em đoán chắc là Chu tiên sinh làm, chặc chặc, thật cao tay.”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, lần đó anh và Triều Triều đến phòng tìm cô là đã sớm nghĩ đến việc làm như vậy sao?

Vậy cái vòng tay đó.

Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt, có chắc là Triều Triều mua không?

Một tuần sau, vào buổi trưa nào đó.

Bình thường thời gian này Lâm Tấn Nhiễm sẽ xuất hiện trong thư phòng của Chu Chính Hiến. Nhưng bất ngờ, lần này người đưa thuốc tới thư phòng là Vân Thanh.

Chu Chính Hiến nhíu mày nhìn cậu ta, “Lâm Tấn Nhiễm đâu?”

Vân Thanh đặt thuốc lên bàn, “Cô ấy xin phép nghỉ, nói mấy ngày này không tới ạ.”

“Vì sao?”

Vân Thanh lén lút ngược mắt nhìn thiếu gia nhà mình, “À... Nói là trong nhà có chuyện, nên trở về một chuyến.”

Tay Chu Chính Hiến cầm bút máy dừng lại một chút, “Cậu đi ra ngoài gọi Chu Diễm vào đây.”

Vân Thanh cung kính gật đầu, “Vâng.”

Ba phút sau, Chu Diễm đi vào thư phòng.

“Thiếu gia, có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn tư liệu về Lâm Tấn Nhiễm.”

“Dạ?”

“Địa chỉ nhà hiện tại, cha mẹ cô ấy, còn có những chuyện mấy năm nay cô ấy... trải qua.” Giọng nói của Chu Chính Hiến hơi trầm xuống, “Càng chi tiết càng tốt.”

Chu Diễm, “Vâng, tôi lập tức cho người đi điều tra.”

“Đợi chút.” Chu Chính Hiến bỗng nhiên gọi Chu Diễm lại.

Chu Diễm, “Cậu còn muốn dặn dò gì nữa?”

“Điều tra bí mật, đừng để người khác biết.” Nói xong, Chu Chính Hiến nhìn anh ta, “Có một số việc không cần thiết phải giấu cậu, nhưng cậu có biết cũng phải làm như không biết.”

Chu Diễm chớp chớp mắt, không biết lời nói của anh có ý gì.

“Phải nhớ, chuyện về Lâm Tấn Nhiễm, trừ tôi ra, không được để lộ cho người khác dù chỉ một chữ.”

Chu Diển thu hồi ánh mắt, ý thức được đây là chuyện quan trọng, vì thế anh ta trịnh trọng gật đầu, “Rõ rồi ạ.”

Tỉnh Liêu Ninh.²

(2) Liêu Ninh là một tỉnh nằm ở Đông Bắc Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Tỉnh Liêu Ninh là một bộ phận của vành đai kinh tế Bột Hải tại Trung Quốc. Thủ phủ tỉnh Liêu Ninh đặt tại Thẩm Dương.

“Mẹ, con đi siêu thị mua đồ ăn buổi tối nhé, tiện thể mua nước hoa quả luôn.” Lâm Tấn Nhiễm đi đến trước cửa nhà, tùy ý đi đôi dép nào đó ra ngoài.

“Này, nhớ mua một lọ nước tương, trong bếp đã hết rồi.” Đồng Hựu Cảm đứng phía sau gọi với.

“Con biết rồi.” Lâm Tấn Nhiễm lấy điện thoại và chìa khóa rồi thuận tay đóng cửa lại.

Mới ra khỏi cửa, cửa nhà đối diện cũng mở ra. Một người đàn ông anh tuấn cao lớn đi ra, gặp cô liền hỏi, “Đi đâu vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Đi siêu thị mua ít đồ.”

“Đúng lúc anh cũng đi, cùng đi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Được.”

Hai người sóng vai vào thanh máy đi xuống tầng, cùng đi bộ tới siêu thị gần tiểu khu.

“Lần này về mấy ngày?” Trong siêu thị, Phó Tư Nguyên đẩy xe chứa đồ ăn.

“Ở lại tầm hai ba ngày, cha em đột nhiên bị huyết áp cao, em chờ thân thể ông ổn định lại rồi mới đi.”

“Ừ.” Phó Tư Nguyên tiện tay lấy mấy túi đồ ăn vặt ở cái kệ phía trên, “Đúng dịp anh cũng ở nhà mấy ngày, có chuyện gì nhớ gọi anh.”

Lâm Tấn Nhiễm tùy tiện gật gật đầu, cô cúi xuống nhìn những túi đồ trong xe đẩy, “Anh mua nhiều kẹo thế, tự mình ăn há?”

Phó Tư Nguyên liếc cô một cái, “Đây là mua cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Em lớn rồi, từ lâu đã không còn ăn nữa.”

Phó Tư Nguyên dựa vào ưu thế chiều cao vô vô đầu cô, “Trong mắt anh, em vẫn giống như trước kia, không lớn lên chút nào, vẫn là một cô bé.”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh ta, “Ra vẻ già nua làm gì.”

Phó Tư Nguyên khẽ cười, làm như lơ đãng hỏi, “Em với người kia thế nào rồi?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Người nào?”

“Còn có người nào khác à?” Phó Tư Nguyên nói, “Là Chu Chính Hiến.”

“À...”

“À cái gì, anh đang hỏi em mà.”

“Có thể có cái gì chứ.” Lâm Tấn Nhiễm đứng ở kệ nước tương tìm được loại nước tương nhà mình hay ăn, “Anh ấy đã biết em chính là Chu Nhiên.”

“Cái gì?!” Phó Tư Nguyên chấn động.

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn anh ta, “Bình tĩnh, cũng chỉ có mình anh ấy biết mà thôi, trước sau gì cũng biết, không có gì ghê gớm.”

“Tấn Nhiễm, em.....”

“Được rồi, đừng cãi nhai nữa, không phải tự em nói, do ngày đó đi Tứ Xuyên với anh ấy, không cẩn thận bị phát hiện.”

“Em còn đi Tứ Xuyên?” Phó tư Nguyên mím môi, “Không phải từ trước tới nay em đều không đi sao?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt, “Hồi trước là không dám, lần này là không trốn được, hơn nữa lúc ấy em nghĩ... Anh ấy có thể đưa em đi gặp Nhuế Nhuế.”